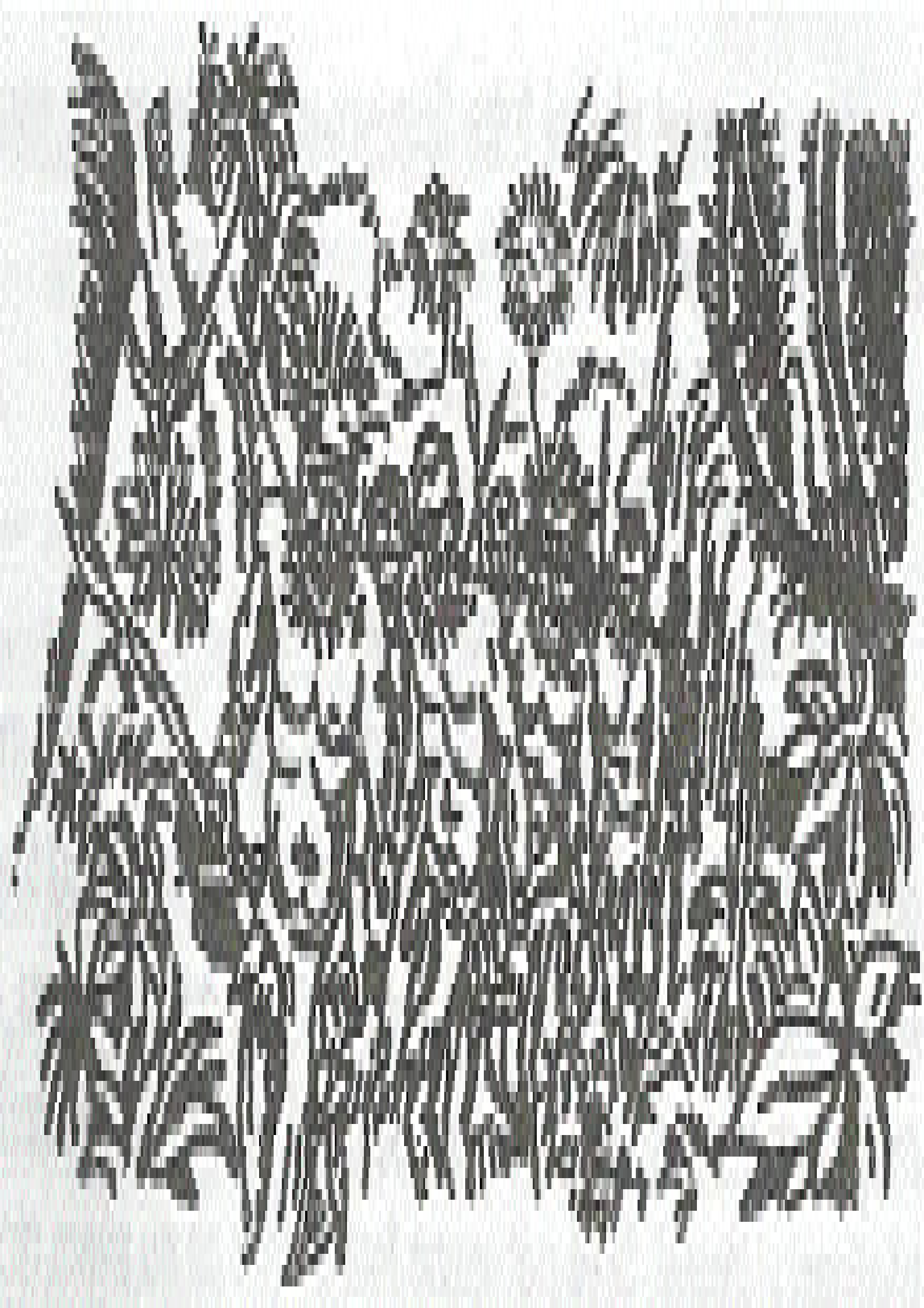

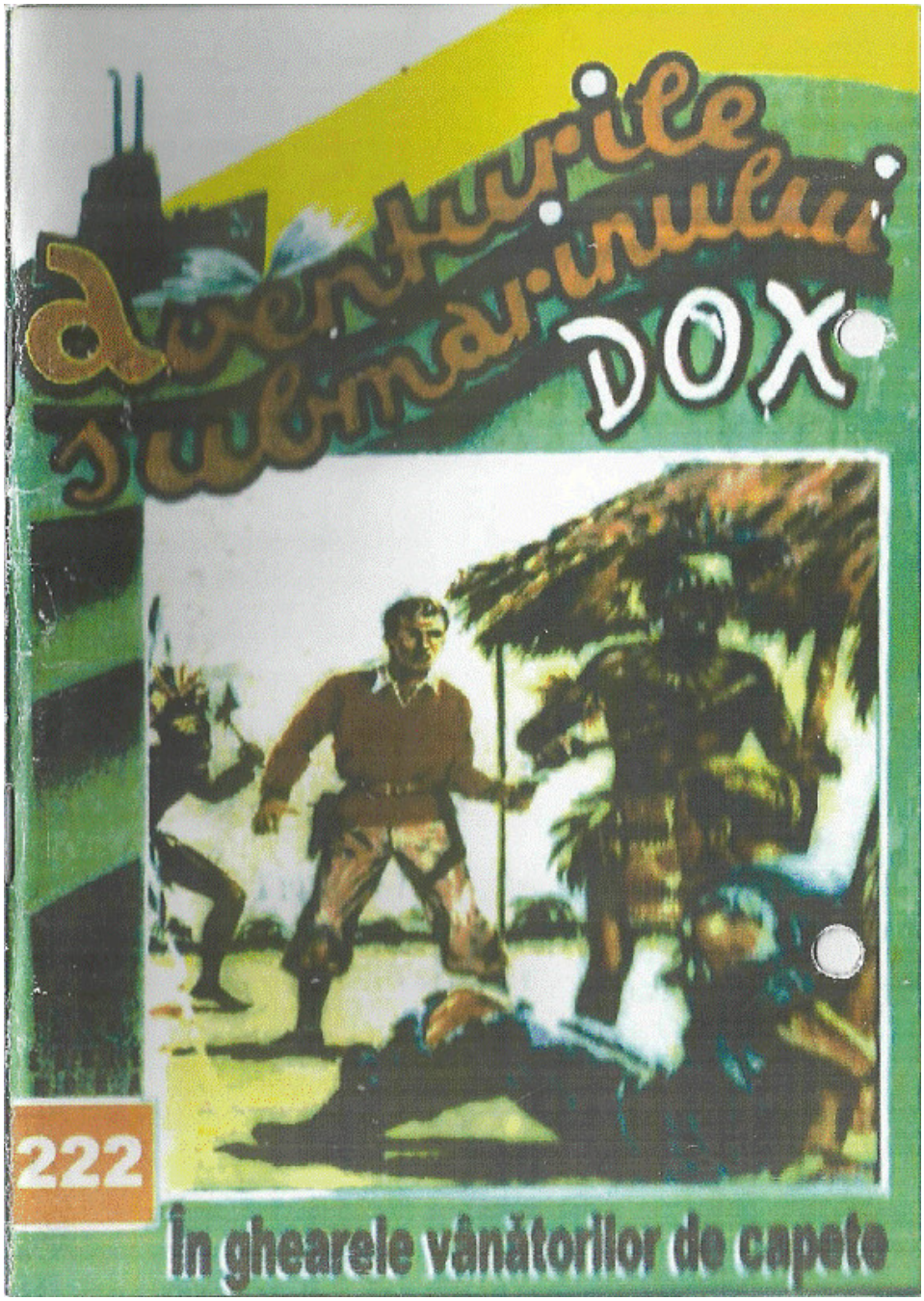
Aventurile submarinului
DOX
222
În ghearele vânătorilor de capete

AVENTURILE SUBMARINULUI „DOX

De

Nr. 222

ÎN GHEARELE VÂNĂTORILOR CAPETE

Traducere de

V.2.0

AVENTURILE SUBMARINULUI „DOX"

Un submarin perfecţionat după toate invenţiile moderne, e urmărit încă din timpul războiului mondial de toate naţiunile europene. Căpitanul Farrow, comandantul acestui submarin, om de o bunătate rară, reuşeşte să descopere pământuri şi ape care nu-s trecute pe nici o hartă de pe glob şi-şi creează un loc de refugiu pe o insulă pe care o numeşte „Insula Odihnei" – un adevărat rai pământesc.

Dar nu poate fi mulţumit, atâta timp cât fiul său George, un tânăr de optsprezece ani, se află sub tutela unui individ periculos.

Cu ajutorul credinciosului sau servitor, Farrow reuşeşte să aducă pe George pe „Insula Odihnei". Un testament misterios indică pe acesta ca moştenitor al unei comori ascunse, pe care însă nu o poate avea decât trecând prin primejdii neînchipuite. Toate peripeţiile extraordinare pe care le întâmpina George în tovărăşia unui tânăr prinţ negru, fac din „Aventurile submarinului Dox" una din cele mai interesante lecturi.

I
O APARIŢIE MISTERIOASĂ

— DE ABIA ACUM PRICEP ce se petrece, guvernatorul, Sir Humphery, se apleacă puţin înainte în jilţul său, de două săptămâni Hubert şi Flory Brides trec drept pierduţi. Au pornit din Anglia într-un avion sport pentru a face ocolul lumii în modul acesta. Au părăsit, după cum mi s-a relatat Noua Guinee şi-ar fi trebuit de mult să fi sosit aici, în Honina. După informaţiile noastre, avionul pare să se fi prăbuşit undeva, deasupra sau lângă Malaita.

Căpitanul Farrow privi ca gânditor spre podea, apoi ridică privirea spre Sir Humphrey.

— Şi de unde provin informaţiile astea, Sir Humphery? De unde ştiţi că perechea n-a căzut undeva în largul mării?

— Ne păstrăm în primul rând speranţa că oamenii noştri se mai găsesc încă în viaţă. Imediat după decolarea soţilor Brides a izbucnit o furtună puternică care s-a-ntins spre vest. Dar semnele cele mai sigure care mi-au parvenit, au fost acelea că după prăbuşirea avionului soţilor Brides, când avioanele noastre de căutare au decolat imediat, acestea au raportat unele semne de fum făcute de către băştinaşii insulei Malaita.

— Asta înseamnă deci că ceva se petrecea acolo, aprobă căpitanul Farrow. N-a remarcat nimeni între timp vreun rest de epavă sau a avionului prăbuşit?

— Nu, pân-acum nu s-a descoperit nimic.

— Şi insula încă n-aţi cercetat-o?

Expresia feţei lui Sir Humphery se schimbă.

— Ştiţi prea bine că indigenii din Malaita ne fac de mult greutăţi. În mod oficial nu mai există vânători de capete, cu toate astea este prea bine cunoscut, neoficial, că guvernului nu i-a reuşit deloc să extermine aceste obiceiuri barbare ale locuitorilor băştinaşi ai insulei. Şi vă pot spune foarte franc că nu avem nici o putere în privinţa aceasta.

— Dar băştinaşii se tem de intervenţia soldaţilor.

— Cu toate acestea nu-i posibil să mai îndreptăm ceva. Când apare vreun comando de pedepsire, vânătorii de capete se retrag în interiorul insulei şi ce mai putem face? Sir Humphery se ridicase-n picioare şi se-ndreaptă spre o măsuţă unde era o hartă larg desfăcută a insulei Malaita.

— Veniţi puţin încoace, domnilor!

Căpitanul Farrow, doctorul Bertram, George şi Edward Barth se ridicară şi s-apropiară de Sir Humphery.

— Excelentă hartă, constată cu obiectivitate căpitanul Farrow.

— A fost făcută la comandă, după fotografiile aeriene, pozele sunt aici dedesubt. La ce ne foloseşte însă harta, că putem

recunoaşte fiecare loc, dacă ne lipsesc oamenii, care să fie suficient de îndrăzneţi să pătrundă în interiorul insulei.

Sir Humphery arată spre un loc însemnat cu cruce, pe hartă.

— Aici în acest loc a constatat pilotul semnele de fum.

George studie cu atenţie fotografiile aeriene. Acestea erau atât de precise încât aproape se putea recunoaşte fiecare copac. Nu se vedeau fireşte satele vânătorilor de capete, care probabil că erau aşezate sub coroanele bogate ale uriaşilor arbori ai junglei. George extrase acele fotografii în care se vedeau semnalele de fum. Arătă apoi spre hartă.

— Iată că în punctul acesta se distinge foarte clar un luminiş mare.

— Aşa e şi a fost provocat de un incendiu mistuitor. Nu este exclus să se găsească şi un sat aproape.

— Şi ce vechime are incendiul pe care l-aţi menţionat?

— S-au scurs exact două săptămâni de atunci. Ştiu pentru că mai am fotografii care reprezintă chiar incendiul.

— Paisprezece zile, aşadar? Deci nu e pericol ca să fi luat naştere un nou desiş pe locul viran, poate extrem de puţin.

Căpitanul Farrow se uită cercetător la fiul său, dar nu spuse nimic.

— Thomson, unul dintre cei mai buni piloţi ai noştri, a zburat de mai multe ori deasupra locului incendiului şi credem că aici a avut loc o încleştare sângeroasă între două triburi rivale, ne lămuri mai departe Sir Humphery.

— Am putea să vorbim şi noi cu pilotul Sir Humphery?

— Evident, domnule Farrow, o să-i trimit vorbă să vină imediat.

— Ce ai de gând, George, îl întreabă Căpitanul Farrow pe fiul său.

— Dacă cei doi Brides au aterizat într-adevăr pe insula asta, atunci au nevoie urgentă de ajutor.

— Şi cum te gândeşti să le dai ajutorul necesar?

George şovăi, aruncând o privire cercetătoare asupra guvernatorului.

— Vom mai vorbi despre asta, tata, de-ndată ce pilotul promis de Sir Humphery va fi aici.

Între timp, guvernatorul luase telefonic legătura cu pilotul sau. Puţin mai târziu, Thomson îşi făcu intrarea în încăpere. Era un tânăr englez c-o faţă deschisă şi energică.

Guvernatorul le făcu cunoştinţă membrilor echipajului cu tânărul pilot.

— Domnul George Farrow ar vrea să-ţi vorbească, locotenente.

George se-ntoarse spre pilot:

— Am descoperit aici, pe-o fotografie pe care ai luat-o dumneata din aer, un luminiş. Se datorează unui mare incendiu petrecut nu demult, aşa este?

Thomson înţelese rapid despre ce este vorba.

— De data asta pot să vă arat detalii suplimentare. La valorificarea ultimelor fotografii pe care le-am luat chiar ieri, s-au putut vedea vestigiile avionului prăbuşit.

— Şi asta-mi spui dumneata de-abia acum, răbufni surprins Sir Humphery.

— Tocmai acum am aflat şi eu, Sir. Resturile aparatului se află în apropierea luminişului.

— Încă un motiv pentru a-mi susţine planul ce l-am făcut.

— Mă faci curios, domnule Farrow.

— Cât de mare e terenul viran?

— Aproximativ 300 de metri lungime şi 100 metri lăţime.

— Atunci vă propun ca eu şi cu Petre, încă în această noapte, să sărim cu paraşuta acolo.

Timp de câteva secunde, domni tăcerea în cameră, toţi se uitau acum cu gura căscată spre George. Primul luă cuvântul Thomson.

— Excelent, domnule Farrow! strigă el entuziasmat. Vom merge cu aparatul meu. Dacă pornim imediat vom ajunge înainte de lăsarea întunericului pe insulă.

— La asta aş cam avea şi eu ceva de spus, interveni căpitanul Farrow. Vă închipuiţi c-am să-mi las fiul să meargă la o moarte sigură?

— Nici chiar aşa, dragă tată, am mai avut noi de-a face cu vânători de capete, de ce n-am reuşi şi de data asta?

— Pentru că, în clipa în care ai aterizat, te vei trezi cu câteva lănci sau săgeţi în corp, interveni şi doctorul Bertram în discuţie.

George rămase calm.

— Şi dacă mergem cu Dox-ul până acolo, tot va trebui să pătrundem în interiorul insulei.

— Da, dar suntem mai mulţi.

— Ăsta e mai degrabă un dezastru. Dacă o trupă întreagă mărşăluieşte prin insulă, vânătorii de capete îşi vor ascunde victimele. Gândiţi-vă la expediţiile de pedepsire, câte au fost, toate n-au avut nici un rezultat.

— Aici trebuie să-i dau dreptate fiului dumitale, căpitane interveni şi Sir Humphery acum. Planul fiului dumitale, deşi îndrăzneţ şi periculos, are, după părerea mea, cele mai mari şanse de reuşită.

Căpitanul însă nu se lăsă convins.

— Bine, sari din avion pe insulă, aterizezi, dar ce întâmplă dacă cazi exact în mâinile vânătorilor de capete? S-a spus doar aici, că din afară nu va reuşi nici o încercare de eliberare.

George nu putu replica nimic tatălui său în primul moment, dar după aceea faţa sa i se lumină.

— Pe oamenii noştri m-aş putea baza, c-ar purcede la o asemene acţiune îndrăzneaţă.

— Aşa deci, recunoşti că… îl întrerupse George pe tatăl său.

— Da, recunosc că… până ce noi vom ajunge cu Dox-ul în faţa Malaitei s-ar putea să fie prea târziu.

— Din experienţă ştim că vânătorii de capete nu-şi ucid în prima zi, prizonierii. Nu pot s-o spun, desigur că vom reuşi imediat să-i eliberăm pe prizonieri, mai întâi trebuie să ştim unde se găsesc aceştia şi să veghem asupra siguranţei lor, până sosiţi voi, ceilalţi.

— Cum stai tu deoparte şi nu te implici, ştim noi, George, râse Farrow.

Apoi se adresă locotenentului Thomson. Există vreo posibilitate de-a ateriza în luminiş, domnule locotenent?

— Întrebarea e bună domnule căpitan. Totuşi, eu cred că, chiar cu-n avion sport de construcţie veche cum e al meu, fiul dumneavoastră şi domnul Petre vor putea fi depuşi în siguranţă de avionul meu, mai ales pe-o suprafaţă ca asta şi de la 300 metri înălţime, cred că pot garanta că vor sări la punct fix, adică în luminiş.

— Şi dacă totuşi nu vor cădea chiar în luminiş? mormăi doctorul Bertram.

— În acest caz vor ateriza în crengile copacilor înconjurători, ceea ce nu cred că va fi prea periculos.

— Deci nu prea periculos, spuse cu un ecou doctorul Bertram.

— Deci pot sări împreună cu Petre? întrebă George.

Căpitanul se dădu bătut. Arătă pe hartă.

— Aici este luminişul, dacă plecaţi, ajungeţi repede acolo. Veţi avea apoi întreaga noapte la dispoziţie. Noi o să vă urmăm cu submarinul. Până se luminează ajungem şi noi acolo. Vezi micul golf, de aici?

— Da!

— Acolo o să vă aştept. Dacă până la amiază nu daţi nici un semn de viaţă, voi debarca pe insulă.

George aprobă cu capul planul tatălui său. Apoi se-ntoarse spre locotenentul Thomson.

— Să-i dăm drumul, Mr. Thomson! Ne luăm lucrurile şi-o pornim spre aeroport. Între timp poţi pregăti aparatul.

— În ordine, Mr. Farrow, grăbiţi-vă!

Sir Humphery îi conduse pe camarazi afară şi îi asigură de tot sprijinul posibil. Apoi o porni în goană spre port.

II
UN DESANT ÎN SATUL CANIBALILOR

CU MOTOARELE URLÂND avionul-sport decolă după câteva ture. George aruncă o privire spre aeroport în jos, când pilotul la 200 de metri înălţime mai plană pentru ultima oară peste terenul de aterizaj. Honina de pe insula Guadalcanal era un aeroport de mărime mijlocie, frecventat cu regularitate de aparatele de zbor care făceau curse regulate între aceste insule. Aici erau instalate şi avioanele care deserveau administraţia insulelor Solomon.

Mica maşină de zburat avea carlinga deschisă. George cu Petre stăteau în spatele pilotului şi doar capetele le ieşeau în afară, deasupra portierelor care-i apărau de curenţi de aer stârniţi în mers. Cu pilotul ne puteam înţelege doar dacă strigau din toţi plămânii, altfel zgomotul motorului acoperea orice altă conversaţie. Thomson îşi alese exact acest avion, întrucât scaunele deschise pe care şedeau le permitea pasagerilor să aprecieze mai corect terenul unde urma să fie paraşutaţi.

Înainte de zbor şi-a instruit pasagerii, în amănunţime, cum să execute saltul.

Şi iată-l pe George pe locul său, fierbând de emoţie şi de nerăbdare în vreme ce Petre era calmul în persoană. Din ce în ce mai des, George arunca câte o privire-n jos din înaltul cerului, pentru a putea vedea întreaga perspectivă a peisajului care se derula mai jos. Honina dispăru de mult din câmpul lor vizual, înaintea lor se-ntindea vastitatea oceanului, în vreme ce la orizont se putea distinge, în ceaţa alburie, munţii Malaitei.

De fapt era doar un salt de pisică între Guadalcanal şi Malaita, dacă priveai din perspectiv asta cei două sute de kilometri de care erau despărţiţi cele două insule.

George se apleacă peste bord pentru a putea gusta mai din plin panorama oferită de zborul lor, care într-adevăr era neobişnuită şi pe care o gusta din plin.

Vântul care-i împrăştia părul şi-i flutura hainele nu părea să-l deranjeze câtuşi de puţin.

Deodată, Petre îl îmboldi puţin şi arată ceva înainte. Pilotul îi făcu semn, de parcă ar fi vrut ca George să se aplece spre el.

— Ajungem îndată la ţinta noastră! strigă el şi arată spre munţii care înaintea lor păreau că tocmai au răsărit din ape. Soarele apăru înaintea lor, una cu întreg orizontul cum se întâmplă aici în regiunile vestice, roşu ca sângele, având ceva fantomatic, atotputernic şi ameninţător în culorile sale.

— Dacă avem noroc, veţi ateriza încă pe lumină. Nu uitaţi să vă asiguraţi înainte de salt.

— Cum aşa dacă avem noroc? replică George.

— Ei bine, ştim direcţia şi locul aproximativ, dar cu aceasta în junglă e al dracului de greu să fii absolut sigur, mai ales că luminişul poate să fie năpădit de vegetale de pe o zi pe alta. Aici vede omul cu ochiul liber cum creşte iarba.

George se trase înapoi, în timp ce pilotul degajat privi înspre covorul verde care se desfăşura sub el, care de sus se vedea de parcă cineva a rostogolit un tapet de muşchi verde sub ei, până la poalele munţilor.

— Petre, adună-ţi lucrurile! Mai sunt câteva secunde şi trebuie să sărim.

Marinarul bătu încetişor cu mâna peste pistolul de la brâu şi peste geanta de campanie. Îşi introduse mâna-n buzunar şi scoase o grămadă de gloanţe.

— De altceva nici nu am mai avea nevoie, domnule George, rânji el, asta ajunge.

— Omule, lasă-mă rogu-te cu domnule George şi cu dumneata. Suntem de atâta timp împreună şi părtaşi la toate, că aceste formule de politeţe chiar că nu-şi mai au rostul!

— Prea bine, domnule George, ah… vreau să zic George. Spunând asta, apucă-n palma ca de uriaş mâna mai tânărului, strângând-o cu atâta putere, că lui George scapă un mic ţipat de durere.

În acelaşi moment, locotenentul Thomson bătu cu pumnul în peretele despărţitor al cabinei, arătând apoi cu degetul în jos. George se aplecă din nou peste bord şi privi prăpastia de sub ei.

Un luminiş mare, urât marcat de incendiu se căsca sub ei. Dar jungla şi începuse să se-nfrupte din acest loc viran. Deja forme uşoare de vegetaţie muşcaseră din toate părţile terenul. Soarele care apunea arunca umbre lungi peste întreg peisajul.

Thomson făcu un ocol peste întreg luminişul pentru ca, protejaţii săi să-şi poată face o idee despre ce-i aşteptă jos. Pericol reprezentau doar trunchiurile arborilor arşi. Dacă cădeau peste aceştia s-ar fi putut lesne accidenta.

Deodată George îl îmboldi puternic pe camaradul său, arătând plin de emoţie jos. Distrus, pe jumătate ars sub ei zăcea fuzelajul sau ce-a mai rămas din avion.

Locotenentul Thomson urlă:

— Fiţi gata!

George şi Petre se ridicară de pe locurile lor. Tânărul îşi controla încăodată cu mişcări repezi legăturile paraşutei şi, spre uimirea sa, nu-i căzu tocmai bine când se uită spre prăpastia care se căsca sub el. Se afla la o înălţime de 200 de metri.

— Acum!

Cu curajul deznădejdii se aruncă cu ochii închişi şi cu capul înainte, din aparat. La început i se făcu rău de emoţie şi i se păru că prăbuşirea aceasta neînfrânată prin aer dură o veşnicie, apoi simţi o zdruncinătură care aproape-i despică în două. Ca de pumnul unui titan, zborul sau a fost frânat, un moment mai

târziu. Îşi pierdu aproape cunoştinţa. Apoi totul se linişti. Deschise ochi şi se uită după avion. Se mai întoarse încăodată în aer. Paraşuta trona deasupra lui ca un baldachin uriaş de culoare albă. Nici un curent de aer nu se făcu simţit şi aproape ca o frunză căzătoare, paraşuta luneca tot mai jos.

— George, George, dar strigătul lui Petre se amesteca cu zgomotul motorului avionului, care la vreo 30 de metri mai făcu o voltă în jurul celor doi prieteni.

Locotenentul Thomson le mai strigă odată din depărtare, cât putu de tare, răcnind din toţi plămânii: „La revedere" apoi aparatul o coti spre vest şi dispăru curând în lumina soarelui care apunea.

George şi Pete erau singuri de acum. Mişcându-şi braţele şi picioarele George îi dirija paraşuta în direcţia care i se păru potrivită. Doar 50 de metri îi mai despărţea de sol, când deodată, fără interludiu, întunericul îi înconjoară.

Acum situaţia deveni critică. George văzuse în ultima clipă trunchiurile arborilor arşi îndreptate ca nişte sulițe spre ei şi acestea acopereau o bună parte din luminiş. Pericolul era, ca pentuneric, să dea tocmai peste ele.

— Petre, Petre, strigă George.

Răspunsul lui Petre veni de undeva de mai jos. Nici o mirare, doar Petre era mult mai greu decât el şi deci căzuse mai repede.

— Trebuie să avem grijă să nu dăm peste copacii arşi. Daca ne ciocnim oasele de unul, Domnul să ne aibă-n grijă! Mâine ne vor fierbe-n oale, sălbateci ăştia!

Nu era un simţământ plăcut să pluteşti aşa în întuneric spre pământ şi să ştii ce te poate aştepta acolo. Înainte ca George să se mai poată gândi la consecinţe se şi ciocni de un trunchi atât de puternic încât îşi pierdu respiraţia, căzu şi se uita din nou, deasupra. Înaintea ochilor avea un foc de artificii iar capul îi suna ca o zumzăitoare.

Petre începu să înjure la rândul său. Şi cu el se-ntâmplase ceva neplăcut. George îşi manevra paraşuta-n direcţia lui Petre care încă nu se liniştise.

Îşi aprinse cu precauţie lampa de buzunar şi văzu… întreaga tărăşenie! La început îi veni să râdă de să se prăpădească. Se reculese ştiind că trebuie să păstreze liniştea din cauza canibalilor. Îi strigă lui Petre să tacă.

— Sau vrei ca vânători ăştia de capete să-şi capete cina încă-n seara asta?

Tabloul însă era comic. Uriaşul marinar stătea aproape gol, în toată frumuseţea sa şi se trudea cu greu să-şi mai păstreze restul pantalonilor care îi mai atârnau de corp, aşa rupţi cum se mai aflau acum, după ce aterizase. Întreaga deznădejde i se citea acum dar pe faţă.

George care abia îşi putea potoli râsul, încercă şi reuşi cât de cât să-i prindă de corp restul hainelor, cu ajutorul unor ace de

siguranţă.

Abia apoi avu timp să se-ngrijească şi de el. Scăpase aproape cu bine, dacă făcea abstracţie de o zgârietură grozavă care-i brăzda obrazul şi care-l ardea al dracului.

La lumina lămpilor de buzunar îşi făcură inventarul, echipamentul lor rezistând bine la impactul aterizării. De fapt nu luaseră cu ei decât puţine provizii, nişte biscuiţi uscaţi, lămpile de buzunar şi pistoalele bineînţeles, inclusiv muniţia. George îşi verifică arma, care era în ordine, îi puse din nou piedica şi şi-o puse la loc în brâu. Cel puţin asta funcţiona.

— Ei, dragul meu, ce mai facem acum?

— Să întreprindem ceva pe întunericul acesta n-are nici un rost, ba dimpotrivă, am putea să cădem în braţele canibalilor. Propun să ne-ntindem aici pe jos şi să ne ridicăm înainte cu puţin de revărsatul zorilor, fu de părere Petre. Sau vrei să mergem la noroc prin desişurile acestea?

— Nu, nu, cred că-i mai bine să aşteptăm zorile, căzu de acord cu propunerea lui George. Mă gândesc să orânduim un fel de pază, adică să dormim cu schimbul pentru că oricum deşi se pare că suntem singuri aici, am făcut destulă larmă şi agitaţie, pentru a nu-i fi deranjat pe băştinaşi ăştia.

— Atât timp cât este întuneric, nici ei nu vor întreprinde nimic. Se tem prea mult de spiritele nopţii pentru aceasta şi Petre făcu un semn a lehamite cu mâna.

— Nu. Nu, nu cred că-i bine să ne bazăm prea mult pe asta. Dar să nu pierdem prea multă vreme cu vorba, hai să tragem la sorţi, cine ia prima veghe. Spunând acestea, George se aplecă şi culese două fire lungi de iarbă.

— Prima veghe o iau eu! Petre o spuse pe un astfel de ton, încât nu mai încăpea nici o replică, aşa că George se supuse întinzându-se pe iarbă oftând şi câteva minute mai târziu respiraţia lui regulată îl trăda că adormise deja.

Petre se proptise-n schimb cu spatele de-un trunchi de copac, îşi luă pistolul în mână, îi trase siguranţa şi aştepta desfăşurarea evenimentelor. Noaptea era neagră ce smoala, nu-şi putea distinge nici mâna din faţa ochilor.

Diferitele zgomote ajunseră din desişul junglei până la urechile lui.

Ciripitul monoton al păsărilor de noapte sau zborul unui nor întreg de bondari în jurul lui, care zumzăiau de zor ca o escadrilă de avioane, îl mai scuturau din amorţeală. Petre se străduia să străpungă întunericul, deveni din ce în ce mai detaşat de tot ce se petrecea în jurul lui şi încet, încet lunecă… pe tărâmul viselor. Pistolul i se desprinse din mână şi căzu…

George tresări speriat. Plin de încordare scrută şi el întunericul.

Nimic, nici un zgomot. Îşi ridică braţul în dreptul ochilor şi se trudi să descifreze cadranul luminos al ceasului său brăţară. Trei şi jumătate. Drace! Dormise cinci ore încheiate şi nu fusese încă

trezit de către Petre. Petre! Dar unde era Petre? Dintr-un salt, sări în picioare, făcu un pas în direcţia unde-l văzuse veghind pe Petre. Dădu de-un umăr, îi pipăi faţa. Petre! George îl zgâlţâi şi-l îmboldi. Marinarul tresări, se cabră şi-şi duse mâna la pistol, spre cingătoare.

— Ce, ce… s-a întâmplat, bolborosi el încă ameţit de somn.

— Ei, Petre, dar eşti un paznic pe cinste! Stai aici şi tragi la aghioase! Canibalii ne puteau tăia gâturile şi noi nici măcar nu am fi observat.

Timonierul îşi trase nasul şi făcu o mină încurcată când George îi lumină faţa cu lanterna.

— Ei hai acu! Trebuie să ne pregătim, în curând vor apare zorile, să nu ne prindă la loc deschis, să dispărem în desiş.

Petre deschise la repezeală o conservă de carne şi, în tăcere, îşi luară micul dejun. Se apropia dimineaţa. Ca şi fulgerele căzură primele raze de soare peste cerul întunecat al nopţii. Subit se făcu lumină.

Umezeala pătrunsese în corpuri. Ţipând şi făcând o gălăgie păsările de mare se alergau prin vârfurile arborilor uriaşi. Din când în când, o pasăre zbura peste luminiş.

— Aş vrea să mai arunc o privire la resturile avionului, îi spuse George prietenului său.

— Nu trebuie să ne facem de lucru prea mult în loc deschis şi în afară de asta, trebuie să facem să dispară paraşutele noastre.

— Păi cum putem să le recuperăm din copaci, Petre?

— Oricum s-au rupt, aşa că nu mai contează o ruptură sau alta în plus. Spunând asta, îşi apucă de jos resturile paraşutei şi trase de ea.

Tânărul alergă spre paraşuta sa şi îi aplică un procedeu similar.

Adunaseră toate zdrenţele de pânză, într-un ghemotoc mare şi le ascunseră în tufiş.

Cu prudenţă maximă cei doi camarazi spionară pe deasupra luminişului, spre resturile avionului căzut. Zguduiţi văzură acum mai bine resturile acestuia.

Nu mai ramase decât o îngrămădire de fiare contorsionate. Datorită ciocniri de vârfurile arborilor, trenurile de aterizare fuseseră desprinse şi zăceau răspândite peste tot în împrejurimi. Cabina nu mai avea o singură fereastră nespartă. Sânge închegat se mai vedea pe postavul scaunelor şi lucrurile personale ale pasagerilor zăceau şi ele împrăştiate peste tot. Pasagerii însă nu erau de văzut nicăieri. George se uită-n spre Petre.

— Trebuie să căutăm în jur, să vedem daca găsim pe aici vreo urmă a celor doi! Spunând asta se apleacă din nou, pentru a cerceta terenul din jurul avionului prăbuşit.

— Aici, Petre! Iată urmele unei cizme de bărbat! Petre aleargă într-un suflet într-acolo.

În pământul moale al junglei de vedea imprimat clar conturul călcâiului şi al tălpii unei cizme europene.

— Şi uită-te, George, urmele merg mai departe! Omul s-a învârtit în jurul avionului prăbuşit. Poate că a apucat de cealaltă parte şi şi-a scos din carlingă soţia rănită.

Dar din partea cealaltă nu se vedea nici o urmă. Se vedea că omul a purtat o povară, dar pe o singură parte a restului carlingii, urme nu se mai vedeau pe partea opusă.

— Aici a transportat ceva omul nostru. Ia uite cât de adânci sunt urmele imprimate aici. Poate că şi-a transportat soţia rănită.

George se luă după urmele de paşi care duceau spre tufişul apropiat. Omul pătrunsese cu multă greutate în desişul junglei.

— Petre, Petre! Uitând parcă de toate precauţiile, George îşi strigă prietenul să vină lângă ei. Pătrunse deja-n înăuntrul desişurilor, când dădu de un tufiş călcat în picioare şi parţial rupt. Pământul era atât de călcat în picioare, încât nici o urmă nu se mai putea distinge cu siguranţă.

— Canacii!

Cuvântul rămase atârnat în aer, ca o grozăvie. Cei doi prieten se priviră îngroziţi.

— Aici au fost atacaţi. Sărmani oameni! Le-aş fi dorit mai degrabă moartea în carlingă, la prăbuşirea avionului, decât s-o sfârşească aşa sub cuţitele canibalilor.

— Poate că încă nu sunt morţi, George. Dar tânărul făcu un semn că nu prea credea aşa ceva.

— Crezi că cei doi s-au lăsat prinşi fără să opună rezistenţă?

— Bărbatul nu cred c-a mai avut ocazia să opună rezistenţă. A pătruns în pădure fără să-şi facă griji şi să mai se uite la stânga sau la dreapta. Petre spuse toate astea, deoarece aşa mai lăsa vie o scânteie de speranţă. Sălbateci au tăbărât asupra lui, fără ca el să mai aibă răgazul să-şi pună soţia pe picioare.

— Şi chiar dac-ar fi fost aşa, femeia a fost atât de grav rănită, încât n-a mai apucat ziua următoare. Înainte, totuşi! Trebuie să mergem pe urmele pe care le-au lăsat Canacii.

Plin de hotărâre, George îşi desprinse pistolul de la brâu şi cu privirile nedezlipite de la pământ, o apucă pe urmele lăsate. După câţiva metri deja stătea în faţa unei cărări, care traversa direcţia lor de marş. George se întoarse ca să-l întrebe pe Petre.

— Ei şi-acum? De-aici nu se mai vede nici o urmă.

— Propun să mergem mai întâi spre stânga. De undeva trebuie să începem cu căutatul.

Cei doi prieteni ocoliră cărarea spre stânga, cărarea însă era năpădită şi pe alocuri verdeaţa era umedă şi lunecoasă. De sus le cădea rouă de pe copaci pe vârful nasului. Uriaşii copaci ai pădurii seculare nu lăsau să se filtreze deloc razele de soare aşa că o semiobscuritate înfricoşătoare pândea de pretutindeni.

Cei doi prieteni mergeau de mai mult timp, când George se opri de parcă i-ar fi crescut rădăcini în picioare, locului. Înaintea lor se auzi lătratul unui câine.

— Aici se află un sat. Cum ar putea altfel să se fi rătăcit un câine în junglă?

Petre a fost de acord cu remarca tânărului său prieten şi precauţi nevoie mare, se precipitară într-un tufiş, mascându-se cum puteau mai bine.

— Nu ţi se pare că miroase a fum pe aici?

După vreo sută de metri de lupta cumplită cu mărăcinişul şi lianele, ajunseră la marginea luminişului.

George îşi dădu arma de o parte pentru a putea vedea mai bine. Se uită mai întâi la amplasamentul locuinţelor. La acoperirea pomilor la marginea luminişului se aflau aliniate mai multe colibe. Se vedeau doar femeile canacilor robotind în faţa colibelor. Copii se jucau cu căţeluşi, în timp ce porcii scurmau pufăind sub parii caselor. Nici un bărbat, cât se vedea cu ochii.

— Unde ar putea să fie indivizi ăştia? Doar n-or sta în casă să-şi îngrijească stomacurile.

— Ia uită-te! La parul ăla! Şi George arătă cu mâna înainte. Aproape în mijlocul satului atârna mai mult decât era legat un băştinaş. Era legat fără menajamente cu funii. Toată suflarea din sat, trecea pe lângă el fără să-i dea cea mai mică atenţie.

Doar din când în când, copii aruncau cu rahat în el.

— Pe ăsta trebuie neapărat să-l eliberăm! Poate că vom putea oarecum să intrăm în contact cu el şi ne va înţelege.

— Ce vrei să faci cu asta, George? Dacă năvălim acum către el, se dezlănţuie iadul! Petre judeca spiritul întreprinzător al mai tânărului său prieten, critic. Dacă am avea ghinion, atunci bărbaţi care stau la colibe se vor alarma şi, înainte de-a ajunge la omul nostru, vom şi primi câteva suliţe în fund.

— Omule, ce tot ridici obiecţii ca o femeie bătrână, ţi-e frică sau ce?

Şi George îl privi pe Petre nu tocmai apreciativ.

— Bine, să nu spui că nu ţi-am spus, trânti Petre supărat, fornăind pe nas. Din partea mea, să facem cum vrei, tu!

George zâmbi în sinea lui. Îl zgândărise niţel pe Petre în amorul lui propriu, ca să-l facă să-i cânte în strună.

— Fii atent! Ne vom repezi amândoi, urlând din toate puterile şi trăgând în aer câteva focuri. Vei vedea cât de repede vor dispărea în pădure femeile şi copiii. Voi alerga apoi spre parul de care-i legat omul nostru, în vreme ce tu mă acoperi. După ce l-am dezlegat pe om nu ne mai rămâne altceva de făcut decât să dispărem în junglă.

Aşa spus, aşa s-a şi făcut. Urlând din toţi bojocii, cei doi camarazi se repeziră spre colibe, trăgând focuri de pistol în aer. Femeile canacilor încremeniseră la început de uimire. De-ndată ce auziră focurile de pistol, îşi pierdură stăpânirea de sine. Ţipând din toţi rărunchii se repeziră spre cei mai apropiaţi copaci ai junglei şi-n doi timpi satul era gol. Numai copiii cu ochii căscaţi de uimire rămăseseră locului. Cei mai mărişori îşi

însoţiseră mamele în pădure. George se repezi la parul de care era legat băştinaşul cu membrele umflate, îşi scoase cuţitul şi din câteva lovituri îi taie legăturile. De-abia putu să-l prindă pe omul care ameninţa să se prăbuşească. Pricina era slăbiciunea din cauza legăturilor sau frica care-l cuprinse din cauza celor doi camarazi. În orice caz George, trebui să-l transporte până-n desişul junglei.

Cu ajutorul lui Petre îşi croi drum prin mărăciniş.

După o jumătate de oră de muncă sălbatică, George ceru un scurt răgaz. Transpiraţia îi curgea lui Petre din toţi porii.

Acum aveau timp să-şi vadă însoţitorul. George trebui să-l ţină din scurt întrucât pe tot parcursul încercase să fugă. Cei doi eliberatori nu părură să-l bucure peste măsură. Poate avea chiar impresia că a căzut din lac în puţ.

Era un individ scund, îndesat, cu pielea aproape neagră. Faţa sa nu se putea spune că era frumoasă. Avea părul cârlionţat, fruntea joasă, nasul cu nările largi şi gura cu buze răsfrânte.

De-ndată ce privirile camarazilor se fixară asupra-i începu să tremure din tot corpul.

George îşi probă toate dialectele pe care le cunoştea de când colinda mările sudului, de la doctorul Bertram, profesorul lui. Dar băştinaşul nu părea să-l înţeleagă şi faţa sa rămânea mereu fără expresie, le răspundea mereu într-o limbă guturală, pe care nici Petre şi nici George n-o pricepeau deloc.

Au petrecut destul de mult împreună, încercând să se facă înţeleşi. George îşi încrucişa braţele, mimând o moară de vânt. Pentru prima dată pe faţa băştinaşului apăru umbra unui surâs timid.

— Omule, încearcă cel puţin să înţelegi ceva! îl zori din nou Petre, astfel încât canacul de frică făcu un pas înapoi. George izbucni în râs, ceea ce dezgheaţă din nou atmosfera.

Băştinaşul începu să vorbească cu însufleţire cu George şi cu Petre. În felul său, folosindu-se de mâini şi de picioare.

— Numai cu domolul! îi frână George entuziasmul.

— Tu… spuse George, arătând spre el adică spre băştinaş „prizonier” şi-i făcu semnele stării de prizonierat. Pe faţa canacului se lărgi un zâmbet de înţelegere. George vorbise englezeşte, acea engleză care se vorbea în mările sudului, engleza Pidgin, cu care se-nţelegeau albii cu băştinaşii.

Un amestec îngrozitor de dialecte, cu cuvinte englezeşti şi germane. Băştinaşul părea să înţeleagă ceva.

— Eu Bati, tribul meu aici. El arătă spre munţi. Eu vrut văzut de ce aici trib făcut mare Tam-Tam. Eu prins de trib, care vrea să facă kai-kai din sărmanul Bati. Cu asta canacul făcu mişcare de-a mânca.

— Atunci ai avut noroc mare c-am apărut noi şi te-am salvat, remarcă Petre.

Bati se uită la el fără să-nţeleagă.

— Ai avut mare noroc c-am sosit să te dezlegăm de par, îi traduse George.

Bati dădu din cap cu însufleţire.

— Unde este tribul tău?

George arată dincolo de sat.

— Uf, tribul face multe capete, multe capete! El făcu cu mâna mişcarea tăierii unui cap. Toţi bărbaţi plecaţi din sat. Tulagi, un alt trib, luat prizonier unul şi încă unul oameni albi.

Acum trib de aici, duce, aduce oameni albi şi face multe capete de la alt trib. Dacă tu faci kai-kai de la om alb, atunci multă putere, multă putere capeţi şi el îşi dădu ochi peste cap, ca şi cum George şi cu Petre nu şi-ar fi dat altfel seama câtă putere căpătau canacii după un astfel de prânz.

George tresări şi sări apoi în sus:

— Ce spui Bati? Oameni albi?

Bati dădu din cap cu vioiciune.

— Şi voi aţi vrut să mâncat oameni albi? Pentru numele lui Dumnezeu, Petre, acum e chiar momentul potrivit ca să intervenim. Acum când cele două triburi s-au apucat reciproc de păruială.

Canacul se apucă gemând de cap, după care continuă:

— Oameni albi venit ca păsări şi Bati îşi întinse braţele şi făcu mişcări în jur. Bati a văzut cum a căzut în pădure, care apoi un om alb, rănit la braţ.

— Haide, Bati, să găsim oameni albi. Nu vor fi făcuţi kai-kai. Tu ne vei ajuta, altfel…

George îi arată satul de unde fugise şi făcu mişcarea legării.

— Oh,… sărmanul Bati, nix în sat. Bati va ajuta oameni albi scoate alţi oameni albi. Bati se bucură, nu mâncat de tribul ăsta.

— Vrei să te bazezi pe individul ăsta? Va profita de prima ocazie ca s-o ia la sănătoasa, în orice caz voi fi cu ochiul pe el.

— Crezi că mă bazez întru totul pe el? Principalul e că ne va duce unde vrem noi, de restul vom îngriji noi.

— Mă nelinişteşte că după toate probabilităţile, vom ajunge cum e mai rău, între cele două triburi care se luptă între ele pentru aceşti doi Brides. Pe de altă parte şi noi albi şi mă gândesc, câte zile vor avea canacii de mâncare de pe urma noastră şi zicând astea Petre se scutură ca un de un gând râu.

— Eşti o cobe, Petre!

— Haide, Bati! Indigenul se ridică mlădios de jos şi o porni cu elan înainte, arătându-le celor doi prieteni drumul corect. Cu toate astea, transpiraţia curgea pe fruntea lor. Aerul încărcat de umezeală făcea ca fiecare mişcare să se facă cu greutate.

— Pfui, pufăi George după un marş de o oră, lasă-ne să ne tragem sufletul, aici domneşte o căldură ca-n iad.

Bati se opri şi apoi o luă din nou la picior. Deodată George ciuli urechile. Bătăi de tobă! Ropotul monoton al tam-tam-ului răsuna acum în toată pădurea şi-n curând se auziră aceleaşi

semnale, dar din altă direcţie – semnale de răspuns. Bati îşi închise ochi de parcă n-ar mai fi vrut să audă.

— Oh, oh, oameni albi nu rămâne aici. Bati arată bucuros la oameni albi, dar nu rămâne aici. Tam-tam spune că doi oameni albi eliberat pe sărmanul Bati, războinici caută în pădure pe oameni albi, vrea prindă, colecţie de capete şi kai-kai să facă la ei, oh, oh Bati va muri şi el.

Canacul începu să tremure din toate încheieturile şi părea brusc că nu se mai simte bine în tovărăşia celor doi albi. Bati pomi din nou la repezeala prin pădure, cei doi abia trăgându-şi sufletul după el. Din când în când, băştinaşul se oprea pentru a asculta înfricoşat zgomotele care proveneau din semiobscuritatea junglei.

— Răpăitul ăsta monoton de tobe parcă mă scoate din minţi. Canacul ăsta parcă ne-a molipsit pe toţi cu frica lui, mormăi Petre.

Cei doi părăsiseră de mult cărarea prin desiş pe care au găsit-o la început deoarece Bati credea că şansa de a întâlni războinicii vrăjmaşi în apropierea ei era considerabil mai mare. George se uită pe ceasul brăţară, între timp se făcuse ora şapte dimineaţa.

Dacă tata a pornit cu Dox-ul, gândea George, cu siguranţă că se afla acum în faţa coastei. Nu era decât un drum de vreo 200 de kilometri.

Se gândea cum l-ar putea înştiinţa pe tatăl său, dar îşi dădea seama că era mai greu decât îşi închipuise. De două ore pătrunseseră bine în interiorul junglei dar se şi îndepărtaseră de coastă.

— Mă gândeam cum o să-i dăm de ştire domnului căpitan, îi întrerupse Petre şirul gândurilor.

— Acelaşi gând mă munceşte şi pe mine, Petre. Dacă nu găsim nici o altă rezolvare, provocăm un mic incendiu aici în junglă. În felul acesta vor putea să ne localizeze.

— Asta ar fi o soluţie… mai mult nu izbuti Petre să spună deoarece ţipând de-ţi asurzeau urechile, o bandă de diavoli vopsiţi, de canaci, dădu buzna peste ei.

Lui George îi reuşi doar să scoată pistolul şi să tragă un glonte, apoi simţi o lovitură nimicitoare de măciucă care-l mătură de pe picioare…

III
GEORGE ÎN PERICOL

PUŢIN MAI TÂRZIU după miezul nopţii, căpitanul Farrow dădu ordinul de plecare. Motoarele Diesel se puseră în mişcare, în timp ce căpitanul se urcă în turn pentru a urmări de acolo pregătirile de plecare. Cu viteză moderată, minunatul submarin ieşi din port şi apoi sporindu-şi treptat viteza luă direcţia Nord-Est. Aveau timp destul întrucât, de abia pe la amiază, conveniseră cu George şi Petre s-ajungă la coastă.

Locotenentul Thomson apăru puţin înaintea semnalului de plecare la bordul submarinului şi le dădu tuturor de ştire despre reuşita paraşutării camarazilor pe insulă.

Să sperăm că totul va merge bine! Iată ce-şi dorea în adâncul sufletului căpitanul.

Două ore mai târziu se găseau în faţa coastei Malaitei. Recifuri albe de corali, de care se spărgeau valurile înspumate ale oceanului, făceau imposibilă o debarcare directă. Căpitanul comandase deja mai multe bărci de aluminiu care asamblate pe punte ar permite ca un comando de marinari s-ajungă pe malul insulei. Întunecată şi misterioasă, jungla insulei Malaita le apărea în faţă, începând aproape de mal. Nici un semn de viaţă nu era vizibil, lipsea vioiciunea băştinaşilor oceanici care populau malurile în număr foarte mare şi care, cu bărcile lor uşoare, înaintau departe în ocean, exercitându-şi profesia de pescari.

*

* *

George se deşteptă, simţind o arsură puternică în gură.

Tablouri dispersate îi alergau prin minte, fulgere îi tulburau închipuirea. Numai cu foarte mare osteneală izbuti să-şi ţină ochii deschişi. Ca plutind în aburi, zări o siluetă care se apleacă în faţa lui. Vru să se ridice în capul oaselor, dar cu-n strigăt de durere se prăbuşi din nou la loc.

O voce calmă îi spunea ceva acum. Făcând o sforţare se ridică totuşi. Petre îngenunchease înaintea lui şi ţinea în mână întinsă o sticlă de campanie. George vru să se ridice cu totul în picioare, dar Petre îl împiedică s-o facă.

— Încet, încet, îl dojeni el. Pipăind, George şi-atinse cu mâinile capul, simţi ceva lipicios şi umed şi când îşi luă mâna şi-o duse-n faţa ochilor, aceasta era însângerată.

— Petre, ce s-a întâmplat?

— Am avut din nou noroc! Dacă indivizii nu s-ar fi speriat atât de tare, ne-ar fi târât desigur undeva-n sălbăticia aste, pentru a sfârşi ca mâncare în oalele lor.

— Ah, acum îmi amintesc…. Dar ce i-a speriat atât de tare?

— Focurile de pistol. De-ndată se s-a auzit prima detunătură, întreaga hoardă a luat-o la sănătoasa, de parcă o mie de diavol ar

fi fost pe urmele lor. Că ai mai primit o lovitură în plus cu ocazia asta, a fost mai mult o întâmplare. Am tras şi eu după ei. Dac-am avut sau nu succes nu ştiu şi nici nu m-a interesat. La urma urmei nu voiam să te las singur aici.

— Dar unde-i Bati?

— A avut aprindere de călcâie! Să sperăm că nu l-au prins din nou, după ce-a luat-o aşa de tare la goană. E mai bine decât dacă ar mai fi rămas aici. Oricum nu mai putea de frică.

George gemu. Pădurea începu din nou să joace în faţa ochilor. Trebui să se aşeze din nou.

— Aici George, mai ia o înghiţitură. Este un Arrak de cea mai bună calitate, pur şi scutit de taxe, te pune îndată pe picioare.

Spunând asta-i duse din nou sticla la gură. George se ridică şi scuipă cu scârbă-n faţa sa.

— Vrei să mă otrăveşti din nou cu chestia aia?

Se scutură din nou, fără voie.

— A fost doar o propunere. Dar mărgăritarele nu se aruncă porcilor şi zicând asta Petre duse la gură sticla şi trase o înghiţitură zdravănă. Cu-n geamăt de satisfacţie, îşi şterse gura cu dosul mânecii şi înşurubă capacul sticlei la loc.

— Aşa şi-acum la drum!

Cu o înjurătură, Petre se-ntoarse pe călcâie şi-şi smuci pistolul de la brâu. Apoi c-un oftat de uşurare, lasă să-i cadă din nou mâna îndărăt.

Figura, prudent cercetătoare a lui Bati, ieşi acum la iveală dintre crengi.

Cu un rânjet mulţumit apoi, păşi spre ei.

— Războinici plecat. Mulţi căzut. Bum-bum, farmece bun! Bati văzut totul.

— Mai bine ne-ai fi avertizat la început neghiobule! mârâi Petre înspre el.

Bati aleargă înspre George care încă era culcat la pământ.

— Oh, om alb căzut, ooh, ooh şi-şi puse mâna la gură încurcat.

— Prostii, nu fi aşa de tâmpit, nu-i nimic grav, îi strigă Petre care se apleacă asupra lui George care era întins la pământ, în timp ce-şi deschise din nou ochii.

— Nu te grăbi, Petre. Aşteaptă o clipă să-mi revin, apoi putem porni mai departe.

— Dar numai înapoi! Ia ascultă! Din nou s-au pornit blestematele de tobe. Alarmează toate vietăţile din junglă. Dacă nu ne întoarcem acum, nu mai garantez nimica, întregi nu mai ajungem la coastă.

Şi Petre privi pesimist spre George în timp ce Bati se-ntorcea cu un braţ încărcat de frunze. O parte din acestea le luase în gură şi-acum le mesteca de zor.

— Eu ajută de la om alb.

Scuipă tot ce mestecase în palme şi voia să ungă cu întreaga tocătură capul lui George, când interveni Petre.

— Cei cu toată porcăria asta? Nu-l atinge cu tocana asta verde!

— Petre, Petre, lasă-l în pace. Indigenii au mai multe cunoştinţe despre medicina naturistă decât ne-am putea imagina noi vreodată. Haide, Bati!

Acesta îi lipi mestecătura pe rana de la cap, mestecă şi restul frunzelor pe care le scuipă afară. Alese o frunză mai mare din copac, o puse deasupra şi-o leagă cu-o liană peste cap. Mai murmură ceva acolo, ce suna cu un descântec şi tratamentul fu gata. Petre privise scârbit întreaga ceremonie.

Puţin mai târziu, George simţi cu adevărat o uşurare. Durerile ascuţite îl lăsaseră, înţepăturile cedară treptat şi gândurile i se liniştiseră.

Bati observă cu bucurie însănătoşirea lui George. Petre rămase cu gura căscată.

— Omul învaţă sau are de-nvăţat întotdeauna şi de la cei mai proşti decât el. Dacă n-ar fi fost totul atât de scârbos… Br!

George se ridică în picioare. Încă se mai clătina puţin dar în rest, mergea.

— Bati, noi o luăm înapoi spre coastă, spuse el.

Indigenul îl privea foarte mirat. Atunci băgă de seamă c-a vorbit nemţeşte.

— Bati, du-ne la apa cea mare, vrei să ne conduci?

Bati încuviinţă, dând din cap.

— Mare canu aşteaptă oameni albi, aduce mulţi oameni albi. Toţi fac bum, bum, vreau să scoată alţi oameni albi de la Diavol, Omul-Diavol.

Bati se uită cu teamă de la unul la altul.

— Bati frică. Bati bun. El primeşte lop-lop şi topor de la oameni albi, dacă Bati duce la Diavol, Diavol-om. Noi facem vrajă mare, facem bum-bum şi Diavol, Diavol-om cade înfrânt.

Bati dădu din cap cu multă bucurie. Lop-lop însemna în engleza Pidgin de care se foloseau, haine de bumbac care aveau pentru el o nepreţuită valoare.

Cei doi prieteni făcură cale întoarsă, în timp ce Bati o luase alergând înaintea lor, conducându-i.

Petre trebui, din când în când, să-şi sprijine pe mai tânărul său camarad care slăbit se mai clătina pe picioare.

*

* *

Căpitanul Farrow se plimba ca un leu în cuşcă, de colo până colo, pe punte. Arătătorul ceasului se fixase pe ora 11 şi încă George şi Petre nu dăduseră nici un semn de viaţă. Încerca din nou şi iarăşi să-ţi spună că amândoi camarazii de abia la amiază vor trebui să dea un semn de viaţă, dar totuşi nu-şi putea stăpâni neliniştea interioară. Marinarii făcuseră un cere larg în jurul căpitanului lor, întrucât îi cunoşteau prea bine stările de spirit. Atunci era mai bine să fie evitat.

Iată-l cum se coboară din nou din turn şi-apoi reintră în interiorul submarinului. Îl căuta pe doctorul Bertram.

— Ei, căpitane, arăţi destul de rău. Să-ţi dau vreo pilulă calmantă?

— Nu este cazul! Iartă-mă, dar nervozitatea asta cred că mi-o înţelegi!

— Da, da şi eu cred c-a fost o uşurinţă să-i laşi să meargă singuri pe insula aia. Dar mereu ai cedat în faţa stăruinţelor tânărului şi când nu era cazul.

— Acum începi şi dumneata să-mi faci reproşuri? Îmi fac eu singur şi aşa destule şi gemând uşor căpitanul se prăbuşi pe un scaun.

— Mai bine dă-mi o înghiţitură de rachiu din rezerva dumitale de otravă. Dar una zdravănă ca să mă dea peste cap.

Doctorul Bertram merse zâmbind la dulap de unde scoase o sticlă ce conţinea un lichid de culoare oarecum ţipătoare.

Îi turnă căpitanului său o porţie dublă. Acesta dădu de-ndată conţinutul peste cap. Trăsăturile sale se-nţepeniră… ochii i se holbară… şi ca o explozie veni şi reacţia. Accese de tuse îl scuturară şi perlele lacrimilor îi apărură în ochi. Faţa i se schimonosi.

Numai cu greutate putu scoate câte un cuvânt.

— Doctore ce-a fost asta? Parc-ar fi iadul pe pământ! Înghiţi în sec de câteva ori, apoi se linişti din ce în ce şi cu ochi încă plini de lacrimi, spuse în sfârşit… dar a fost perfect.

— Să-ţi mai torn unul?

Căpitanul Farrow refuză, apărându-se c-o mină îngrozită.

— Pentru Dumnezeu, unul e mai mult decât suficient.

Deodată din turn se auzi o chemare.

— Semnale de la mal. George şi Petre stau deja pe mal în tovărăşia unui băştinaş.

Căpitanul Farrow sări ca muşcat de un scorpion de pe scaun şi se repezi turn. Doctorul Bertram se grăbi după el. Odată ajuns în turn, dădu comanda să i se aducă un ochean cu care caută cu grijă, pe mal, pe fiul său.

— Într-adevăr, ei sunt. Kem şi încă un marinar să ia loc într-o barcă. Vrem s-ajungem repede acolo. Între timp să se mai pregătească o barcă şi să ne urmeze.

Într-un timp record, ambele bărci fură pregătite şi braţele puternice al vânjoşilor marinari o luară spre ţărm. Din ce în ce se apropiară de coralul de recif care străjuia malul Mareea era însă puternică. Dacă nu aveau grijă, vâslaşii puteau sfârşi foarte bine şi în apă. Marinarii fură scăldaţi deja din cap până în picioare de stropii de spumă, dar până la urmă depăşiră impactul cu valurile agitate.

George şi Petre făceau semne ca disperaţii. În cele din urma bărcile ajunseră la mal, cei doi le ieşiră în întâmpinare încă din apă, apucară bărcile şi ajutară s-ajungă mai repede la mal.

Căpitanul Farrow îl bătu pe umăr pe fiul său, de îndată ce ajunse la el.

— Slavă domnului, tinere, mi-am făcut atâtea reproşuri amare ca v-am lăsat singuri să mergeţi pe insula asta. Cum s-au desfăşurat lucrurile, sper că bine!

— Nu, nu întru totul, tată, George se-ntoarse şi-i arată tatălui său rana primită la cap. Am fost atacat de indigeni, dar am avut noroc.

— Da şi asta spui tu, că-i nimic? Petre ia vino-ncoace şi povesteşte-mi totul. Dar nu înfrumuseţa nimic!

Petre trebui acum să povestească tot ce li se-ntâmplase în junglă, bun sau rău. George încearcă să-i facă semn lui Petre să n-o ia chiar aşa în serios cu raportul.

— Lasă, te rog, giumbuşlucurile din spatele meu, George! Petre nu se va lăsa nici aşa influenţat, spuse căpitanul înciudat întorcându-se către fiul său.

— Aşa, aproape c-a mers prost aş putea spune, dar se putea sfârşi tot aşa de bine şi tragic, murmură el. Aşa se-ntâmplă mereu când vă las pe voi doi singuri. Mă mir numai cum de scăpaţi întotdeauna doar cu o zgârietură din cele mai primejdioase situaţii. Oricine altul şi-ar fi rupt cu siguranţă gâtul în asemenea împrejurări. Poate că vă veghează tot timpul îngerii voştri păzitori.

— Tată, n-avem timp de aşa ceva!

— Cum aşa? Vreţi să mergeţi din nou în ghearele primejdiei? Pe figura căpitanului se zugrăvi mirarea.

— Dar tată, ai uitat cu desăvârşire de cei doi Brides, pentru care noi ne-am asumat tot riscul.

— Aha, da, cum aş putea să uit de asta! Căpitanul Farrow se bătu cu mâna pe frunte. Bucuria de-a vă vedea sănătoşi şi liberi în faţa mea, m-a făcut să uit totul. Deci aţi aflat ceva nou?

George se uită îngrijorat în jur. Bati stătea la marginea junglei şi era foarte temător, văzând atâţia oameni albi în apropiere. Tânărul fiu al căpitanului îi făcu semn să se apropie. Cu multă şovăire în paşi, indigenul se apropie de ei.

— Acesta este Bati pe care l-am găsit în primul sat pe care l-am întâlnit, legat la stâlpul caznelor. L-am eliberat, dar nu mă pot dumiri pe deplin cu privire la el Câteodată ne fixează de parcă ar fi gata să ne mănânce şi-n clipa următoare îşi face sincer griji pentru noi.

Căpitanul Farrow îi întinse băştinaşului mâna prietenos. Dar acesta se sperie grozav de mişcarea impulsivă a căpitanului şi se dădu câţiva paşi înapoi. Farrow râse amuzat şi din toată inima apoi îşi ridică ambele braţe în sus, semn al intenţiilor lui paşnice. Canacul se apropie cu prudenţă din nou.

— Tu om alb, tu lap-lap? întreabă el deodată. Căpitanul se uită la fiul său.

— I-am promis o bucată de bumbac şi un topor, dacă ne conduce încoace.

Căpitanul dădu din cap, încuviinţând, spre băştinaş.

— Cei doi Brides sunt ţinuţi prizonieri de către un Şaman – numit de către Bati – Diavol, Diavol-om. Sunt mai mult sau mai puţin răniţi cu ocazia prăbuşirii avionului lor. După câţiva paşi în junglă am găsit urmele nenorocirii acestora. Bati poate confirma că sunt totuşi în viaţă dar trei triburi de băştinaşi se ceartă pentru posesia lor, întrucât, dacă intră în posesia capetelor lor, vor câştiga multă putere. Aşa c-ar fi numai timpul potrivit să-i smulgem din ghearele chinuitorilor lor. Riscăm să nimerim între două focuri ştiu – dar poţi să-ţi închipui, cum ne presează timpul!

— Just şi vom porni de-ndată. Tu ne vei însoţi, ştiu. Dar mai întâi, mergi la doctorul Bertram să-ţi facă un pansament ca lume. Nu uita să iei darurile pentru Bati. Doctorul şi încă 10 oameni te vor însoţi. Veţi lua cu voi carabine şi grenade cu gaze, mai ales astea! Deocamdată noi rămânem aici şi voi încerca să-l conving pe Bati să ne mai conducă la triburile alea.

Bati se ghemuise după el, la pământ şi privi interesat cum George împreună cu doi marinai împingeau barca-n apă, pentru a se-napoia pe submarin. Când tânărul se mai uită încă o dată spre mal, îl văzu pe tatăl său ghemuit ca şi Bati stând în faţa lui şi pălăvrăgind cu el. Nu-şi putu reprima un zâmbet, văzând acest tablou înduioşător. George sări primul pe punte şi-o luă la goană spre turn de unde doctorul Bertram îi făcea deja semne.

— Ei, fiule pierdut, ai ajuns cu bine la noi?

— Da, da, doctore, dar numai pentru a pleca imediat Sperăm că ne vei însoţi. Tânărul ajunse lângă doctor şi-i strânse acestuia mâna energic.

— Celor doi Brides nu le va merge bine deloc, dacă nu ne grăbim, zise Bertram aplecându-se spre lucarnă.

— Trebuie să pregătim 10 oameni pentru comandoul de debarcare, carabine şi mai ales grenade cu gaze şi, întorcându-se spre doctorul Bertram, arată spre cap.

— Doctore va trebui să mă bandajezi încăodată, înainte de-a pleca. Ia vezi! spunând vorbele astea şi arată spre ceafă.

— Dumnezeule! Dar bine te-a mai potcovit. Repede la infirmerie, trebuie mai întâi să te tundem, exclamă doctorul îngrijorat.

George protestă.

— Vrei să rămân chel?

— Dacă-i necesar, de ce nu? Cui vrei să-i placi aici cu smocul tău de păr? Poate femeilor canibalilor? Înainte de-a ajunge în lumea civilizată îţi va creşte părul.

Doctorul îl obloji pe George şi puse la punct echipamentul necesar pentru incursiunea în interiorul insulei. Avea mai puţin nevoie de arme decât de echipamentul lui sanitar. Se aduseră pe punte cadourile pentru Bati precum şi alte lucruri. Bumbac,

unelte simple, un cuţit de bucătărie, o oglindă şi le împărţi marinarilor care urmau să-i însoţească. Poate erau necesare-n negocierile cu vreun trib.

— George, George, se auzi vocea doctorului, tocmai pe când era pe cale să se urce-n barca care urma să-l ducă la ţărm. Îşi mai strecurase-n buzunar şi nişte pocnitori, după ce le mască bine.

— Vin, răspunse, pe când comandoul se pregătea de plecare. Ajunseră la ţărm întâmpinându-i pe Farrow şi Petre care rămaseră acolo cu Bati.

— Aici Bati, strigă el şi-i dădu toporul, bumbacul şi i le vârî în mână, ochii acestuia se rotunjiră de uimire, apoi începu o ţopăială drăcească de fericire.

— Ei, am aşteptat destul, strigă căpitanul, să-i dăm drumul! Farrow păşi primul în desişul junglei, urmat de Petre şi George care-l aveau la mijloc pe fericitul Bati.

IV
UN ATAC ÎN ZORI

MARŞUL PRIN JUNGLĂ dura deja de ore întregi. În faţă se strecura Bati care apoi rămânea din când în când mai în spate pentru a-i face atenţi pe camarazi asupra feluritelor piedici pe care le întâmpinau în cale. Mlaştini mascate, ochiuri aparent nepericuloase de apă, parţial acoperite cu plante de tot felul, le presărau calea.

Zăpuşeala apăsătoare îi făcu să renunţe la orice fel de conversaţie, fiind un efort în plus pe care nu şi-l mai puteau permite. Căpitanul Farrow interzisese orice conversaţie purtată cu voce tare, pentru a nu-i atrage pe urmele sale pe spionii vânătorilor de capete. Eforturile tuturor se-ndreptau acum spre înlăturarea piedicilor ivite în calea lor, dând la o parte o creangă sau alta, o liană sau alta, făcând uneori să zdrăngăne părţile metalice ale echipamentului lor. Din când în când mai răzbătea câte-o înjurătură înăbuşită când unul sau altul dintre camarazi nimereau într-un tufiş mai încâlcit din care cu greu se mai putea desprinde fără să-ncaseze câţiva ţepi drept vamă.

Bati tocmai dăduse nişte plante căţărătoare, care acopereau ca o draperie crengile unui copac uriaş, la o parte, când c-un ţipăt de teamă se dădu îndărăt. Căzu şi-l lovi pe George, care-l înlocuise pe tatăl său în fruntea convoiului. Tânărul căzu şi Bati peste el.

Şă atunci se întâmplă… prin aer vâjâi şi căzu la pământ un corp lung şi un şarpe uriaş şuieră şi sâsâi chiar înaintea lor… George se reculese cu iuţeala fulgerului şi ieşi de sub Bati. Caută să-l tragă deoparte pe băştinaş dar acesta rămase ca paralizat de groază. Fără voinţă, era expus atacului târâtoarei. De abia se ridicase George că şarpele se şi repezi asupra canacului rămas fără apărare. Căpitanul Farrow îşi împinse fiul deoparte. Câteva detunături răsunară şi trupul fiarei începu să se zbată cu furie.

Cu faţa schimonosită de durere, Bati începu să geamă uşor. Din ce în ce mai tare, inelele şarpelui uriaş i se-ncolăciseră asupra trupului firav. Petre îşi făcu acum drum prin mijlocul camarazilor, îşi luă cuţitul de bord în mâini şi cu o mişcare scurtă şi precisă despicase capul şarpelui de trup. Capul descăpăţânat de trup făcu câteva mişcări inerţiale ş-apoi rămase în tufiş nemişcat Apucă apoi trupul încă zvâcnind al şarpelui şi-l dezlipi apoi cu forţa sa de urs de pe trupul indigenului Bati, care-şi pierduse cunoştinţa. Petre lua sticla sa de campanie, în care-şi ţinea Arrakul său pur şi-i toarnă conţinutul în gură sărmanului Bati… Efectul fu năucitor. Bati nu numai că se deşteaptă dar fu cât ai zice peşte din nou în picioare. Căscă gura atât de mare, încât părea că vrea să-i înghită pe toţi.

Ca şi dinţii de rechini, îi stăteau ascuţiţi caninii canacului acuma, în timp ce-şi da ochii peste cap, în mod înspăimântător.

Individul deveni o umbră jalnică la vedere şi până şi Petre care-i aplicase „medicamentul” rămase îngândurat.

— Revino-ţi în fire, Bati, îl admonestă el şi-i dădu spre încurajare o palmă peste umăr.

— Bati mort, Bati arde, gemu el… oh, oh.

Privi apoi repede-n jur, aleargă spre cel mai apropiat copac de unde culese la repezeală câteva frunze. Începu să le mestece ş-apoi le scuipă repede afară. Privirea îi căzu din nou asupra trupului târâtoarei ucise şi, tremurând din tot corpul, îngăimă:

— Spirit rău fie. Spunând asta se-ntoarse pe picioare şi merse din nou înaintea tuturor de parcă nu s-ar fi întâmplat nimic.

George vorbi puţin în şoaptă cu tatăl său.

— Cât de mult durează marşul ăsta? îl întreabă căpitanul.

— Nici eu nu ştiu, regiunea mi-e total necunoscută. Nu pe această porţiune ne-a condus Bati către coastă – Bati!

Canacul se apropie repede:

— Când ajungem la tribul lui Diavol, Diavol-om?

— Nu mai este mult. El ridică, ascultând cu atenţie, capul. Deodată începură să bată tobele din nou, undeva în apropiere.

— Spionii văzut pe noi. Toate triburile alarmat. Vine mulţi oameni albi, cu mari farmece.

Aşa traduse el ştirile, concetăţenilor săi.

Alte tobe porniseră să bată, ca răspuns la prima înştiinţare şi cât ai clipi aerul răsună de acest zgomot monoton.

— Mai departe, Bati, s-o pornim mai departe. Canacul rămase în vecinătatea albilor. Acum se temea de fraţii săi. Canacii puteau conta pe faptul că-n fiecare clipă ne puteam trezi cu o hoardă de sălbatici năvălind asupra lor. Căpitanul Farrow le porunci oamenilor săi să-şi încarce armele şi să tragă siguranţele. George îşi luase pistolul în mână.

O cărare trecu de-a curmezişul direcţiei de mers a convoiului. Bati se opri.

— Acolo sat de la alt trib, nu Diavol, Diavol-om!

— Hai să vedem dacă tribul ăsta se găteşte şi el pe picior de război. George vru tocmai s-o apuce de-a lungul cărăruii, când Bati îl prinse de braţ.

— Nu, om alb. Acolo sat prieten cu Diavol, Diavol-om. Toţi fac kix. Şi Bati făcu semnul desprinderii capului de trunchi. Nu, nu, oameni albi!

Deodată, pe potecă, le apăru în faţă o siluetă. Un băştinaş cu pielea neagră ca pana corbului, complet dezbrăcat, doar cu un desen din vopsea albă pe corp. Într-o mână purta o suliţă, iar în cealaltă un arc. Când îi văzu pe camarazi se opri brusc locului şi se uită încremenit la ei. Bati făcu o mişcare de groază.

— Războinici facă război, fără medicament! Înainte de-al putea striga căpitanul pe fiul său, acesta se şi repezi după băştinaş. Băştinaşul scutură sulița ca putere şi-n momentul următor dispăru de parcă l-ar fi înghiţit pământul.

Din câţiva paşi, George ajunse la locul unde dispăruse canacul şi se luă după el în pădure. Nu ajunse departe întrucât primi o lovitură din spate care-l aruncă cu capul în desiş. Cineva se aruncă peste el şi-n clipa următoare după ce simţi o lovitură distrugătoare îşi pierdu cunoştinţa.

*

* *

O hoardă urlând ca dracii se strecura asemeni unui şarpe uriaş prin junglă.

Din când în când se opreau pentru a-i aştepta pe cei rămaşi în urmă. Doi dintre ei purtau o bară pe umeri de care, legat la mâini şi picioare, atârna George. Îl legaseră ca pe un vânat şi-l transportau aşa. Îşi închisese ochii, pe când bandajul pe care i-l făcuse doctorul Bertram era cu complet murdărit.

Conducătorul hoardei avea un aspect care stârnea groaza. Ca şi ceilalţi era pe de-a-ntregul gol, corpul său era şi el vopsit în alb.

Cel mai interesant era chipul său. De-a curmezişul nasului său mai bine zis de-a lungul lui, îl traversa un os şi-n loburile urechilor erau de-asemenea implantate oase. În gura sa străluceau o pereche de dinţi ascuţiţi, ca a unui rechin.

În jurul gâtului avea un lanţ de amulete dintre cele mai stranii şi asta îi conferea o anumită prestanţă în ochii confraţilor săi. Cu o privire triumfătoare măsoară încăodată alaiul celor care-l transportau pe prizonierul legat de bară şi care se legăna încolo şi încoace după balansul drumului. Deşi prizonierul gemea din când în când, prea atenţi nu se comportau cu el cărăuşii acestuia. Din când în când, George aşa inconştient cum era, murmura cuvinte răzleţe dar nu se deşteptase încă din leşin. Aceasta a doua lovitură peste capul deja rănit şi bandajat odată, avu ca repercusiuni imediate că-l făcu să-şi piardă pentru mult vreme cunoştinţa. În felul acesta cel puţin nu mai era atât de sensibil la durerile care-i însoţeau firesc această stare.

După o vreme, pădurea se deschise într-un luminiş. Un mare trib de băştinaş se stabilise aici. Cu strigăte de bucurie ieşiră din colibele lor o mulţime de bărbaţi şi femei ca să-i întâmpine pe noi sosiţi. Copii se-mpleticeau printre picioarele adulter şi se uitau cuprinşi de mirare la prada asta străină adusă.

Purtătorii lui George aruncară la pământ sarcina lor fără menajamente. Acesta se trezi, ţipând din cauza şocului. Cu nedumerire se uită în jur şi nu putea mai întâi pricepe cum de se afla aici.

C-un geamăt se prăbuşi încăodată pe spate, după care se ridicase-n capul oaselor şi fu din nou cuprins de un leşin adânc.

Şeful tribului s-apropie de el şi-i dădu un picior dar George nu se mişcase. Cu ţipete ascuţite cheamă pe doi negri să vină la el, le porunci să-nşface bara de care atârna George şi s-o ducă undeva într-un punct anume al satului.

Acolo-l lăsară mai întâi jos, îi desfăcură legăturile de la bară şi-l legară în poziţie verticală de un par înfipt în pământ, anume pentru asemenea scopuri. Un răpăit de tobe, răzbătu din nou ca un coşmar peste sat. Canacii nu se puteau abţine să nu-şi trâmbiţeze triumful şi altor triburi din jur: un alb fusese luat prizonier. Asta însemna un prestigiu şi o putere mare pe care o dobândeau în detrimentul altor triburi.

*

* *

— George, George, urlă căpitanul după fiul său. Dar acesta nu mai auzea nimica întrucât dintr-un salt dispăruse-n junglă. Întreg convoiul o luă grabnic pe cărare şi de-a lungul acesteia.

— Aici a dispărut în desiş.

— George!

Căpitanul Farrow nu primi nici un răspuns la strigătele sale şi nici ale camarazilor care ţi se alăturară. Bati se apropie încetişor de căpitan, care tresări surprins.

— Ce mai vrei şi tu, răspunse el făcând o mină întunecată.

— Om alb s-a dus.

— Asta am văzut-o cu ochii noştri.

— Om alb luat prizonier de războinici. Bati miroase războinici în aer. Bati spune om alb, el vrea caute alt om alb!

Spunând astea fugi pe lângă căpitan în desiş şi le făcu semn şi celorlalţi camarazi să-l urmeze. Bati o luase aşa cu picioarele goale înaintea ş-acum îi conducea pe toţi. Cu-n instinct infailibil de fiară, luase urma războinicilor canaci şi-acum se grăbea şi-i grăbea şi pe oamenii căpitanului să-l urmeze într-un tempo accelerat.

După o jumătate de ceas de marş, se opriră toţi ca la o comandă întrucât de undeva din apropiere izbucni din nou bătutul monoton al tobelor. Bati se opri şi acum se-ntoarse spre căpitanul Farrow spunându-i:

— Războinici proşti. Face mare Tam-Tam, spune tuturor prins de la om alb. Bati vine cu oameni albi şi alungă războinici proşti departe. Spunând astea, canacul le făcu semn tovarăşilor, ca să păstreze tăcerea. Înaintea lor se auzeau toate zgomotele specifice ale unui sat de indigen. Încă se mai auzeau bătăile sacadate, oarecum înăbuşite ale tobelor. Un murmur ritmic, provocat de mâinile care loveau tobele sau de strigăte, îşi făcea simţită prezenţa.

Căpitanul Farrow se ascunse cât putu mai bine în spatele tufişurilor dese şi privi spre locul viran al acestei comunităţi de sălbateci. Lângă el se-nghesuia nerăbdător Bati.

Aproximativ în mijlocul satului, înaintea unei clădiri lungi, se-nghesuiau locuitori satului, canacii. Se ridicau pe călcâie în vreme ce mai mulţi bărbaţi în mijloc dansau. Aveau armele lor

rudimentare în mâini, suliţele şi le ridicau ameninţător şi sălbatec, în faţa unui par de care era legat un om.

Căpitanul Farrow nu putea încă să recunoască despre cine era vorba, de aceea îşi duse ocheanul la ochi.

Cu-n strigăt de groază îşi lasă în jos ocheanul şi se întoarse spre doctorul Bertram.

— George este legat de parul acela!

Doctorul Bertram luă la rându-i ocheanul şi examinându-l la rându-i, spuse:

— Mii de draci – şuieră el.

Deodată, strigăte ascuţite umplură văzduhul. Din spatele satului se apropia o siluetă, împopoţonată ca o momâie. În ritmul bătăilor de tobă care se înteţiseră între timp, se apropia de prizonier. Tabloul deveni tot mai sinistru de-ndată ce tot mai multe făpturi înveşmântate ciudat se apropiară. Tot mai sălbatice se auzeau bătăile de tobe, tot mai ascuţite strigătele pe care le scoteau cei care dansau.

— Oameni albi, face repede vrajă! îi şopti Bati căpitanului lângă care se afla, altfel om alb, mort!

— Daţi-mi o carabină încoace, strigă căpitanul cu glas înăbuşit cu privirea fixă, aţintită asupra tabloului macabru din faţa sa. Petre îi puse una în mână. Tobele ajunseră să bată ca nebune, strigătele îşi ridicară tonalitatea până a urlete, când dintr-odată liniştea puse stăpânire peste tot…

Căpitanul îşi duse arma la umăr şi-o detunătură grozavă se auzi. Pădurea repeta un ecou multiplicat.

Şamanul care stătea în faţa lui George cu o măciucă pregătită numai pentru a lovi, îşi ridică brusc braţele în aer şi se prăbuşi pe spate la pământ.

Ţipând din toţi rărunchii, marinarii se repeziră spre piaţa din faţa satului. Băştinaşii rămaseră o clipă ca şi înţepeniţi, apoi o luară la goană, urlând de spaimă, în toate părţile. În mai puţin de-o clipă, piaţa se goli de lume. Doar George mai rămase acolo şi-n faţa sa un canac încolăcit care era şamanul.

Aproape fără să mai respire, căpitanul se afla acum în faţa fiului său. Curând ajunse şi Petre acolo şi-i taie legăturile. George se uită acum la camarazi săi cu-n amestec de stânjeneală şi bucurie.

— Să mergem mai departe, în curând se va înseră şi până atunci trebuie să ne îndepărtăm de satul ăsta cu câţiva kilometri, îi zori căpitanul Farrow.

— Canacii nu se vor mai întoarce aşa curând, asta-i sigur.

— Spaima este contagioasă şi ţine mult, replică domnul Bertram. Haide George, trebuie să-ţi reînnoiesc bandajul!

*

* *

O porniseră din nou prin junglă, cu Bati înaintea lor, conducându-i. Căpitanul Farrow privea din ce în ce mai des la ceasul său brăţară. Erau pe drum de şase ore. Două ore pierduseră numai cu eliberarea lui George. Treptat oboseala şi un simţământ ciudat de nelinişte, puse stăpânire pe ei.

Nu-i venea deloc, să fie nevoit să înnopteze aici în junglă. Erau conştienţi că fiecare pas le era urmărit şi contabilizat.

Nu se vedea nici o urmă de canacii ăştia, dar prezenţa lor o puteau simţi peste tot. Mai mult decât odată căpitanul tresărise, deoarece simţea o privire aţintită asupra-i. Câteodată avea impresia că vede doi ochi din desiş cum se aţintesc asupra lui, dar când sări într-acolo, nu mai era nimic de văzut. Nici măcar un foşnet de frunze nu-i trăda prezenţa vânătorului de capete.

Căpitanul Farrow preluase din nou comanda micii sale grupe, după el venea George şi-n coada grupei, Petre făcea acoperirea. Bati primise de la marinarii însoţitori un cuţit de bord de care era foarte mândru şi pe care-l purta în mână, la vedere.

Acesta făcu o săritură, două, trei sărituri mari şi dispăru în tufiş. Un strigăt… apoi un oftat. Urmă apoi un geamăt, apoi un horcăit şi Bati apăru din nou pe potecă şi-şi continuă drumul de parcă nimic nu s-ar fi întâmplat.

Nici unul din camarazi nu dori să meargă-n desiş să vadă despre ce este vorba. O atmosferă de groază parcă-i cuprinse, când îl văzură pe Bati cum îşi continuă drumul netulburat… mănânci dacă nu vrei să fii mâncat… omoară dacă nu vrei ca-n coliba duşmanului tău să-ţi atârne capul ca un trofeu.

— Tată, ar trebui să ne uităm cum mergem, dacă nu dăm de un loc potrivit pentru popas, George îşi recăpătase vioiciunea. După ce cade întunericul ar fi mai greu să găsim un loc potrivit.

— Ai dreptate, George, cel mai bine ar fi să rămânem chiar aici pentru că un alt loc mai bun ca ăsta tot nu cred că vom găsi. Opriţi!

Căpitanul îşi adună oamenii în jurul său.

— Vom înnopta aici! N-are rost să ne continuăm drumul, într-o oră se va face întuneric oricum. Pân-atunci poate reuşim să-ndepărtăm tufişurile, cât putem mai bine!

— Să facem un foc, oare?

— De ce nu? Oricum canacii ne-au dat de urmă şi tobele lor au alarmat întreaga Malaita. Oricum pot să ne atace dacă vor.

Facem puţin focul; ne va apăra de ţânţari dacă nu de altceva. Marinarii se dispuseră-n stânga şi dreapta luminişului să taie desişurile şi tufele răzleţe. După o jumătate de oră, se făcu un teren curăţat destul de mare. Avură însă grijă ca pentru noapte nici unul din marinari să nu doarmă direct la marginea junglei. Poate că-i venea unui canac ideea să se strecoare şi să încerce să străpungă cu lancea pe vreunul din marinari la adăpostul junglei.

Petre adunase între timp lemn şi iarbă uscată. Bati participase şi el la muncă şi-acum, ghemuit lângă marinar, observa interesat

cum Petre îşi scoase bricheta şi-aprinse grămada de lemne. Puţin mai târziu, un foc vesel pârăi şi răspândi o lumină veselă-n jur. Doi oameni fură postaţi de sentinele pe când ceilalţi îşi amenajau culcuşuri lângă foc. Fiecare-şi scoase porţia lui de provizii şi acum îşi luau cina. Din când în când izbucnea câte un focar de discuţie purtat însă cu vocea scăzută, întrucât căpitanul interzisese să se vorbească cu voce tare şi să se facă gălăgie.

Primii marinari îşi şi făcură patul. Marşul neîntrerupt prin pădure îi obosiseră cumplit pe marinarii neobişnuiţi cu aşa ceva. Apoi şi faptul că se instalase noaptea, îi făcu pe mulţi să se ducă la culcare. Întunericul venise cu totul pe neaşteptate. Căpitanul stătea împreună cu doctorul Bertram la foc şi se întreţinea cu acesta asupra evenimentelor de a doua zi. Ei se îndoiau mai cu seamă c-ar putea găsi în viaţă pe vreunul din cei doi Brides. Aceştia dispăruseră în junglă, iată, sunt deja 10 zile. Privirea doctorului Bertram se plimbă peste masa celor adormiţi apoi se opri asupra lui Bati care se ghemuise lângă ei ca un câine credincios şi adormise lângă ei. În spatele celor două sentinele, se întreţineau cu glas scăzut.

Doctorul Bertram se ridică şi se adresă căpitanului.

— Aşa domnule căpitan, am pălăvrăgit destul pe ziua de azi. M-a cuprins şi pe mine oboseala. Somn uşor!

Cu asta, doctorul îşi căută lucrurile, îşi puse trusa-i de medic sub cap şi puţin mai târziu respiraţia sa regulată arăta că adormise.

Căpitanul mai inspecta odată gărzile şi întreabă cine-i va înlocui, le dori serviciu uşor! Şi se-ntinse de asemenea pe pământ.

Puţin înainte de ivirea zorilor, îl trezi George. El avea împreună cu Petre ultima veghe. Bati se deşteptă şi el, sări în picioare, se-ntinse, căscă nestingherit şi se ghemui din nou lângă foc. Petre mai aruncă câteva crengi în foc şi-apoi plecară fiecare să-şi ia postul în primire, Petre la un capăt, iar George la celălalt capăt alt cărării. În felul acesta aveau întregul acces spre tabăra lor sub control. Deodată George avu impresia că vede o siluetă în întunericul cărăruii. Se putea să se fi înşelat totuşi. Luminile tremurătoare ale flăcărilor aruncau umbre groteşti pe pereţii verzi ai lianelor căţărătoare.

George privi încordat de-a lungul drumului. Parcă nu mai avea încredere în proprii săi ochi. Vedea peste tot numai fantome. Deodată cineva îl bătu pe spate. Înspăimântat se întoarse pe călcâie. Bati stătea lângă el şi privea plin de frică. George vru să-l întrebe ceva, când din toate părţile năvăliră siluete sălbatice care se revărsau asupra luminişului…

George începu să strige – ca şi Petre de altfel – pentru a-i alarma pe ceilalţi, când el împreună cu Bati fură aruncaţi într-un tufiş.

Mai putu vedea cum un vânător de capete se repezi cu măciuca ridicată asupra lui Bati dar acesta ţinându-şi încă cuţitul dăruit de marinarii echipajului, îl implântă agresorului în piept până-n plasele. Cu-n horcăit înfricoşător, acesta se prăbuşi la pământ.

George se ridică din nou în picioare, îşi caută pistolul, care datorită tăriei izbituri suferite îi scapă din mână jos. Bati îl ajută să fugă din luminiş şi se ascunseră-n adâncul pădurii. Aici se aruncară imediat, amândoi, căutând adăpost sub un tufiş. Din luminiş nu se mai auzea nimic. George vru să sară din nou în picioare pentru a se repezi la locul de bătaie, dar Bati îl apucă strâns şi ni-l lăsă să-şi pună planul în aplicare. Deznădăjduit tânărul lovi cu pumnul în ţărână…

După o jumătate de oră, Bati se ridică şi-i făcu semn lui George să vină cu el. Cu prudenţă, cei doi se furişară îndărăt în luminiş. Flăcările focului se stinseră şi abia mai mocneau acum tăciuni. Terenul arăta ca şi călcat de vandali. George se repezi în tufiş şi aprinzându-şi lampa de buzunar îşi caută pistolul. Îl găsi!

Caută să găsească urme de sânge pe jos. Numai acolo unde Bati îl înjunghiase pe băştinaş descoperi ceva, altfel nimic. Toate lucrurile personale ale tatălui şi ale camarazilor fură luate.

Bati o apucă din nou spre potecă. Zorile erau aproape. Canacul îi făcu semn lui George şi acesta îl însoţi pe cărare, Bati mergea în frunte şi George după el.

Duşmanii luaseră şi ei acest drum. Ochiul versat al lui Bati descoperise urmele. Toate rezervele lui George dispăruseră, iar acum avea numai un singur ţel: Răzbunarea!

Ca din întâmplare, fiul căpitanului îşi vârî mâna în buzunarul pantalonului, unde găsi legătura cu pocnitorile pe care le luase de pe submarin. Aproape că uitase de ele. Un zâmbet amar îi trecu peste faţă. Bati se precipită deodată înainte şi-l trase pe George după el, după care arată ceva înainte.

— Războinici înaintea noastră. Duce oameni albi, şopti el şi zâmbi cu viclenie. Bati şi om alb poate bine alerge. Rămâne în spatele războinici.

George se uita înainte pe cărare, unde, la mica depărtare, văzu mai mulţi canaci care câte doi îi purtau pe camarazii săi. Nu putea recunoaşte dacă aceştia mai erau sau nu în viaţă.

Era însă o privelişte demnă de reţinut, cum aceştia se mişcau ca un lanţ neîntrerupt pe cărarea îngustă. Să fie oare toţi morţi? Tânărul îşi alungă cu furie gândurile negre care îl bântuiau acum. Acum trebuiau să fie atent pentru a nu fi descoperiţi la rândul tor de către duşmani. În clipa următoare ultimul războinic dispăru după o cotitura a cărării. George şi Bati se luară după ei făcând salturi mari, apropiindu-se încetişor de locul unde dispăruseră canacii. Bati merse repede înainte, iscodind cu grijă. Deodată se dădu înapoi cuprins de groază:

— Războinici de la trib Diavol, Diavol-om. Oh, nu bine, nu bine deloc!

George se apropie şi privi după trunchiul copacilor. Aceştia mărşăluiau fără grijă, iar ultimul om al şirului necatadicsind s-arunce nici o privire la urmă.

Un strigăt se făcu auzit, după care bătăile ritmice de tam-tam se făcură auzite din nou, urmate de strigăte sălbatice din mai multe gâtlejuri.

— Oameni de la Diavol, Diavol-om se bucură, aduce atâţia oameni albi. Spunând asta fugi din nou în desiş, apoi o luă înainte în direcţia satului de canaci, atât de repede încât George avu dificultăţi în a-l urma. De sat se apropiau din ce în ce mai mult şi de asta-şi dădea seama după larma care domnea în rândurile canacilor. Bati se apropie şi-i şopti lui George:

— Bati şi om alb umblă acum foarte încet. Spionează de aici.

În spatele satului trona un perete de stâncă, găunos, din piatră coralieră, datând de mii de ani, expulzată din adâncurile oceanului de cine ştie ce explozie seismică. În faţa acesteia era ridicată o colibă din Pari-Totem. Locuitorii satului se-mbulzeau acum spre locul viran de dinaintea colibei. George bănui doar că motivul îl constituiau chiar camarazii săi care fuseseră târâţi aici.

— Bati, îi şopti el însoţitorului său, trebuie să văd ce fac canacii aceia în faţa colibei.

Bati dădu din cap şi-o porni înainte şi George îl urmă. Dură o vreme până reuşiră ce şi-au propus. Da, acolo stăteau legaţi ca nişte pachete şi acum legaţi şi de stâlpi, cei treisprezece oameni ai săi. Unul dintre sălbatici păşi înainte şi acum ţinea o cuvântare, gesticulând în faţa consângenilor tribului său.

V
CAMARAZII ÎN PRIMEJDIE

CĂPITANUL FARROW TRESĂRI. În subconştient parcă i se-nfipse ţipătul acela… Sări în picioare şi vru să-şi ducă mâna la pistol. Nu mai ajunse s-o facă. Căzut peste un braţ, stătea încă ghemuit când o făptură întunecată răsări în faţa lui, mai avu timp să-şi ridice mâna ca pentru a-şi proteja capul, când o lovitură puternică nimicitoare îl făcu să dea înapoi, gemând.

Cam la fel păţiră şi camarazi din subordinea sa. Petre mai încearcă să-şi ridice pistolul, dar o lovitură peste încheietura mâini îi aruncă arma-n tufiş.

Cineva îl lovi din spate, de se prăbuşi la pământ. Canacii se repeziră cu furie asupra albilor. Doar din când în când, se mai auzea aici un strigăt, dincolo un horcăit, altfel totul decurse într-o tăcere sinistră.

Flăcările focului luminau acum un tablou de coşmar. Războinicii canaci, vopsiţi în alb aduceau cu nişte creaturi groaznice, venite de pe altă lume. Îi legară numaidecât ca pe nişte colete şi-i atârnaseră de sulițe sau de lăncile lor, în timp ce alţii îşi făceau de lucru adunând toate lucrurile utile pentru ei care, aparţinând marinarilor, zăceau pe jos. Câte doi vânători de capete înşfăcară cate un marinar, îl aruncară aşa legat pe umeri şi convoiul se puse în mişcare. Doi oameni îl luară pe canacul ucis de Bati în luptă.

Ca un vis urât, macabrul convoi dispăru din luminiş, undeva în adâncul junglei.

Între timp se luminase de ziuă. Căpitanul Farrow fu trezit în cele din urmă, în urma legănatului continuu, aşa legat cum era de mânerul de lance de care era purtat acum. Leşinul său nu fusese prea adânc. Braţul său întins, în ultima clipă şi chipiul marinăresc mai atenuaseră din forţa loviturii. Cu toate acestea capul îi zumzăia ca un viespar. Îşi deschise ochii prudent, se trudi să recunoască ceva, apoi şi-i închise din nou.

Prizonieri ai vânătorilor de capete! îi trecu fulgerător prin minte.

Legăturile îl apăsau prea tare, de aici, probabil, durerile astea de cap. Era dezorientat şi la început caută zadarnic să-şi pună ordine în gândire şi să realizeze cum s-au putut întâmpla toate astea. Totul se petrecuse atât de repede încât nu putuse să-şi facă o idee. Ştia că Petre şi George avuseră ultima veghe. Era oare prizonier şi George…?

Fusese legat atât de strâns încât nu-şi mai putea mişca încă-o parte a corpului şi chiar capul îi era oarecum fixat Când deschidea ochii nu putea să vadă altceva decât coroanele bogate ale copacilor. Feţele agresorilor le putea vedea parţial şi anume

ale celor care-l purtau din spate şi, dacă-şi dădea ochii peste cap, puţin din cefele cărăuşilor din faţă.

Zadarnic se zbătea să găsească o ieşire din situaţia asta, nu avea aproape nici o speranţă că sălbateci îl vor slăbi din ochi, acum sau mai târziu. Şi-apoi s-ar putea elibera din legăturile astea?

Timpul se scurgea, părea că nu se mai termină. Covorul verde al frunzişului păduri se desfăşura înaintea lui. Deodată auzi în faţa lui strigăte şi chemări, amestecate cu bătăi de tobă. Cei doi războinici care-l purtau accelerară pasul. Pădurea se rărise, ajunseră din nou într-un luminiş şi feţe sălbatice îi priveau acum de aproape. Un strigăt mai puternic îi determină pe purtătorii săi să pornească mai repede. În cele din urmă îl luară pe prizonierul lor de pe umăr şi-l aruncară fără menajamente pe jos. Cât de repede putu, căpitanul aruncă câteva priviri în dreapta şi-n stânga. Era aşezat între Petre şi doctorul Bertram.

— Doctore! Petre! Nu putu auzi însă din partea amândurora decât un mârâit de răspuns.

— Sunteţi răniţi grav?

— Nu, domnule căpitan, dar nu ne putem mişca nici un milimetru.

— Petre, cum a fost totul posibil? Cum au putut să ne atace aşa fără de veste? N-a putut să scape chiar nimeni?

— Nu ştiu! Eu… Petre nu-şi mai putu continua fraza, întrucât prizonieri fură ridicaţi în picioare şi fiecare dintre aceştia fu legat zdravăn de câte un par.

Căpitanul se uită-n jur. Într-un cerc larg, prizonierii stăteau aliniaţi în faţa unei colibe mari. Stâlpi uriaşi cu totemuri se ridicau la dreapta şi la stânga intrării şi – căpitanul se cutremură – o podoabă grozavă împodobea frontonul locuinţei. Numeroase capete pe pereţi. Căpitanul lăsă să-i cadă privirile asupra tovarăşilor săi de suferinţă, dar nu-i descoperi pe George şi nici pe Bati, prietenul său canac! Să fi reuşit să scape? Sau să fie morţi? Ochii săi lunecară din nou asupra feţelor tovarăşilor săi. Toţi îşi reveniseră din leşin şi-ncercau cu-n surâs forţat să-ntoarcă privirile comandantului lor.

Atenţia lor le-a fost atrasă de altcineva. Din spatele marii colibe apăru un băştinaş. Când ridică acesta mâna, consătenii săi care se îngrămădiră în jurul stâlpilor de care erau legaţi marinarii se dădură câţiva paşi îndărăt.

Un al doilea apăru la intrare, după primul. Urât şi cu o faţă vicleană, din dosul frunţii teşite sfredeleau ochii săi pătrunzători, iar de-a curmezişul nasului purta un os. Până jos la umeri atârna podoabele sale inelare pe care le purta în ureche. În afara şorţului care-l purta în faţă, era gol. Cei doi se apropiară de prizonieri, urâtul în faţă şi, la o distanţă respectuoasă, celălalt. Fură examinaţi de-aproape toţi prizonierii care răspundeau semeţi privirilor inchizitoriale ale primului canac. În faţa lui Petre se

opri şi pipăi cu degetele lui în formă de gheare braţele matrozului.

Petre se-ncordă. Când stârpitura zări-n faţa lui muşchii de oţel ai lui Petre, dădu numai din cap şi murmură ceva. Apoi se-ndreaptă spre căpitan. Acesta-l privi cu ochii întredeschişi.

— Tu şef? croncăni el în engleza Pidgin. V-au observat spioni de la mine, spune tot ce faceţi. Voi proşti nu văzut.

Îl examina pe căpitan o vreme-n tăcere.

— Ce vreţi aici?

— Unde sunt oamenii albi, îl întreabă Farrow.

— Aha… tu caută oameni albi! strigă individul. Tu nu găseşti oameni albi. Tulagi ascuns oameni albi, aparţin Tulagi.

Aşadar acesta era Tulagi, Diavol Diavol-om, de care băştinaşii şi, printre aceştia, desigur şi Bati – aveau o frică superstiţioasă, îi trecu prin minte căpitanului.

— Tulagi face vrajă mare, din oameni albi care poate zbura ca pasările. Tulagi capătă mai multă putere şi spiritele ascultă tot mai mult de Tulagi. Spunând vorbele aste, şamanul se-ntoarse, arătându-şi dinţi ascuţiţi asemenea unul animal de pradă.

— Toţi oameni albi aparţin Tulagi. Când prinşi de războinici, adus lui Tulagi el face vrajă mare. El puternic nu frică de farmece de la albi.

Deodată se-ntoarse-n jurul propriei sale axe. Din cealaltă parte a satului răzbăteau strigăte sălbatice care se auzeau până aici. Săteni făcură stânga-mprejur… şi cu strigate sălbatice bărbaţi o apucară spre colibele lor. Femeile îşi apucară copiii şi se grăbiseră înspre junglă.

Marinarii rămaseră câteva clipe singuri pe terenul viran din faţa satului şi priviră cum, pe cărarea de care serviseră mai înainte, înainta un uriaş convoi vermiform de războinici negri care cu-n zgomot asurzitor îşi zăngăneau suliţele.

— Dumnezeule Doamne, o să cădem din lac în puţ, strigă domnul Bertram. Toţi prizonierii începură ca la o comandă să-şi rupă legăturile, dar… zadarnic!

Locuitorii satului, cel puţin acei din primele rânduri, se repeziră primii asupra duşmanilor. Se prăbuşiră însă sub o grindină de sulițe aruncate de aceştia, Cei rămaşi se ciocniră direct în luptă. Începu un măcel îngrozitor pe străzile satului. Dacă înainte situaţia nu era roză, acum chiar că nu mai dădeau o ceapă degerată pe vieţile lor, aşa că nu e de mirare că sudoarea le cădea-n stropi de pe frunte acum, prizonierilor. Primele săgeţi rătăcite şi începură să se rătăcească în preajma lor.

Tulagi, şamanul, aruncă o privire agresorilor tribului său, după care ridică braţul spre cer, ca-ntr-un gest de implorare.

După ce observă că asta nu făcea nici o impresie asupra duşmanilor săi, privi înfrigurat către stânga şi dispăru grabnic în coliba de lângă stâncă.

Căpitanul, care stătea cel mai departe, văzu cum cineva se uită după el – încercă încăodată să tragă de legăturile sale.

— Linişte, tată, eu sunt! auzi şoptindu-se lângă el şi, după o smucitură, legăturile i se desfăcură şi căzură jos.

— Aici, ia pistolul meu! Eu o să mă ocup de ceilalţi. Spunând aceasta George merse spre ceilalţi pari, dar mai iute trecu pe lângă Petre, care stătea cel mai aproape şi-l eliberă mai întâi pe acesta.

— Vii în ultimul moment!

George nu mai pierdu vremea cu răspunsul, trecu de la par la par şi-i eliberă pe toţi camarazii legaţi.

— Repede-n coliba lui Tulagi. Şamanul e-acolo, împreună cu mai mulţi canaci. Poate-l prindem, le strigă el camarazilor odată eliberaţi.

— Opreşte-te, George! Ce vrei să faci acolo? strigă tatăl său după el când îşi văzu fiul acum luând-o spre totemul de luptă dintre cele două tabere.

— Fii fără grijă, tată, ştiu prea bine ce fac!

Sări spre a se adăposti lângă o colibă, apoi îşi scoase punga cu pocnitori din buzunar. Îşi caută febril bricheta, aprinse repede prima dintre pocnitori, ieşi de sub protecţia peretelui colibei şi-o aruncă în mijlocul celor două grupe de luptători. Nu căută imediat acoperire, ci o pregăti pe-a doua. Şi aşa, una după alta, trei, patru bucăţi. De-abia apoi aleargă din nou spre tatăl său, care rămăsese locului îngrijorat. Bati i se alătură, dar nici unul nu bagă de seamă ce tragicomedie se desfăşura sub ochii lor acum. Prima pocnitoare fusese aprinsă, a două, urmase a treia. Răsunând pocnitorile în mijlocul luptătorilor, aceştia săreau de colo până colo.

Daca înainte zgomotul de luptă nu era mare, acum provocată de pocnitori, pur şi simplu te asurzea. Întreaga îngrămădire de oameni care se luptau acolo se desfăcu asemeni unui val care se sparge de stânci. George mai aleargă încăodată într-acolo şi mai aruncă o pocnitoare după ei. Acum canacii nu mai puteau fi opriţi. Ca de-un vârtej fură spulberaţi în toate direcţiile, doar câmpul de luptă mai rămăsese înţesat cu morţi şi răniţi. Zadarnic încercau unii din răniţi să dispară şi ei dintr-un loc atât de grozav bântuit de spiritele cele mal rele ale strămoşilor lor.

— Haideţi repede! De-ndată ce canacii îşi vor fi revenit în simţiri, trebuie să dispărem de aici, îi zori Farrow. Unde să ne fi ascuns Tulagi ăsta armele noastre? Mai întâi să le căutăm şi apoi s-o ştergem de pe-aici.

— Bati îmi spunea că şamanul îi ţinea prizonieri tocmai aici pe cei doi Brides.

— Aşa o fi, George, dar fără armele noastre mai întâi nu putem întreprinde nimic.

O luară toţi la fugă spre coliba şamanului. După lumina de afara, trebui să li se obişnuiască ochii cu semiîntunericul care

domnea aici. Totul era liniştit şi calm în jur, de şaman nici o urmă. Petre scoase la un moment dat un ţipăt de bucurie.

— Acum suntem din nou în posesia bunurilor noastre. George se-ncinse repede cu armele sale şi acum se grăbea spre fundul colibei unde găsi o ascunzătoare îngustă, ceva ca un refugiu, iar mai făcu un pas, dădu de-o şapcă de aviator care zăcea jos între paie.

— Tată, tată, strigă el alergând în faţă spre ieşirea de unde căpitanul încerca să scurteze înăuntru.

— Tată, o şapca de aviator!

Căpitanul Farrow tresări.

— Unde ai găsit-o?

— Aici în alcovul ăsta! Tulagi a ţinut aici pe cei doi Brides. Aş vrea numai să ştiu unde sunt aceştia acum.

— Cred că şamanul i-a luat cu el când a fugit. Vezi dacă coliba asta nu are o ieşire secretă prin spate, pentru că pe aici prin faţă n-a avut cum fugi. Trebuie să ţinem cont de canaci că între timp şi-au revenit, pentru că văd deja câţiva ieşind din junglă.

George aleargă din nou în fundul colibei, în vreme ce căpitanul pândea la intrare. Îşi luase pistolul din cingătoare, îşi ridică arma în aer… şi trase de două ori, de trei ori una după alta.

Doar câteva tufişuri care mai tremurau încă arătau unde dispăruseră locuitorii satului. Mulţumit, căpitanul îşi puse pistolul la loc şi-o luă după fiul său, care scoase un strigăt de uimire. Acesta ridicase o podea de rogojini şi dădu spre surprinderea sa de-o intrare într-o peşteră sau hrubă, ce-o fi fost.

— Veniţi cu toţii, le strigă acum tuturor căpitanul, care ajunse la locul scenei. George o luase ca de obicei înainte şi-ncepu să lumineze culoarul îngust cu lampa sa de buzunar, trecându-şi în dreapta pistolul pregătit După câţiva metri se făcu o cotitură la dreapta şi puţin mai departe văzu şi ieşirea. Un acoperământ de plante căţărătoare o făcea de departe invizibilă. Dădu câteva rădăcini de iederă la o parte şi privi afară.

— Junglă, constată el, întorcându-se spre tovarăşii săi. Sări apoi cu-n salt afară ţinându-şi mai departe pistolul pregătit. Nu mai era cazul. Totul era calm iar mai încolo o altă potecă ducea în pădure.

— Pe aici a scăpat nemernicul, constată sec căpitanul.

Bati care până acum se ţinuse departe în spate, păşi înainte, se uită puţin pe cărare, apoi fugi înainte, pe lângă toţi ceilalţi. George o luă imediat după el, cu căpitanul în urma lui. Îl urmau acum cu toţi pe Bati care pare-se luase urma asemenea unui ogar.

Tulagi nu luase un avans mai mare de o ora, întrucât nu trecuse mult timp de când fusese atacat de către tribul duşman. Drumul urca mereu, cărarea făcând curbe sinuoase şi trecând pe lângă bucăţi mari de stâncă. De câteva ori apărea câte un luminiş, presărat şi el cu bucăţi mari de stâncă.

În spatele junglei se înălţa, un munte maiestuos de peste o mie de metri înălţime. Cu siguranţă nimeni nu-l escaladase, pentru că ce nebun ar străbate o junglă ca asta atât de periculoasă şi-ar înfrunta triburile de canaci pentru o glorie atât de efemeră.

VI
ELIBERAREA SOŢILOR BRIDES

ÎNCĂ NU PUTUSE FI DESCOPERIT Tulagi şi căpitanul se-ntreba unde s-ar fi putut refugia acesta cu prizonierii săi. Poate că-i considera atât de preţioşi, încât nu voia deloc să rişte să-i piardă în confruntarea cu alte triburi rivale. Că toate aceste triburi îi vizau pe cei doi Brides, aflaseră de la Bati. Adevărul era că şi el fusese trimis de tribul său pentru a spiona vreo posibilitate de-a intra în posesia celor doi albi. Probabil că tribul său îl considera pierdut. George nu aflase încă dacă Baţi avea sau nu o soţie, acum însă a văzut pe canac cum face cale-ntoarsă şi, ca muşcat de-o tarantelă, se aruncă în tufiş, îşi scoase capul afară cu grijă şi arată înainte. Camarazi se grăbiră să caute adăpost în desiş. Înainte ca George să fi fugit şi el, o suliţă fu aruncată cu putere de către unul din canaci şi se înfipse alături în tufiş.

Speriat făcu un salt înainte, apoi se-ntoarse, scoase pistolul şi trase în direcţia de unde venise suliţa. Urlând speriaţi, atacatorii dispărură în pădure, rupând crengile pe drum, ceea ce le trădară direcţia în care fugiseră, dar fără ca tovarăşii să-i poată vedea la faţă.

— N-o să mai avem oare nici un răgaz din cauza canacilor, izbucni nervos Petre. Aici nu te mai poţi bucura nici un pic de viaţă.

— Bati, de unde vin războinici ăştia? îl întreabă căpitanul pe canac.

Acesta dădu din umeri, clătinând capul.

— Bati nu poate vedea, aude şi miroase doar!

— Cred că nu mă voi obişnui şi eu cu mirosul lor, indivizii au un miros remarcabil de urât, constată cu stoicism doctorul Bertram.

Bati ieşi din nou adăpostul tufişului în care se ascunsese şi o luă mai repede în urmărirea lui Tulagi. Regiunea deveni tot mai stearpă, nu se mai aflau copaci înalţi în jur, doar câteva smocuri de iarbă răzleţe. Iarba era însă atât de înaltă încât nu permitea vizibilitatea, cu excepţia cerului pe care-l lăsa liber. De asemenea aerul devenise mai bun.

— Aici ar trebui să ne ridicăm corturile şi aici ar trebui să locuieşti, se entuziasma doctorul Bertram.

— Mai întâi ar trebui să-i stârpim pe toţi canacii din insulă, altfel nimeni nu ar putea trăi aici, mormăi Petre. Camarazii, izbucniră în râs de remarca lui Petre.

— Linişte! spuse căpitanul Farrow, despre Tulagi vom mai auzi vorbind. Între timp Bati veni spre el alergând.

— Urmă de la Tulagi proaspătă, el trebuie fie pe aici, spunând asta, arată spre peretele stâncos care arăta destul de sălbatic şi crestat.

— Aici!

George arată spre o ieşitură de stâncă de unde moţul negru al unui băştinaş ieşi brusc la iveală. Canacul se uită un moment în adâncime, de unde descoperi oamenii de jos. Cu un strigăt capul dispăru îndărătul stâncilor.

— Surpriza este totală. Păcat numai că nu l-am putut lua repede la ochi, râse George. Înainte, Bati! Acum trebuie s-o terminăm cu ei!

— Dragul meu, bucuria ta e prematură, încă nu i-am descoperit pe cei doi Brides, îl avertiză tatăl său.

— Ah, tată, vom reuşi curând!

Acum camarazii stăteau chiar înaintea stâncii în care se săpase o falie adânca în interiorul muntelui. Bati voia tocmai s-o ia înaintea tuturor, când de sus veni o grindină de săgeţi. Doar cu greutate reuşi Bati să se pună la adăpost. George îşi ridică pistolul sus şi începu să tragă. Ecoul împuşcăturilor hăuli înc-o vreme prin aer. Un urlet înspăimântat izbucni de sus.

— Ei, acuma ştiu cum pot să le vin de hac celor de sus, zise George şi începu să tragă din nou. Din nou răzbătu ecoul de sus. Nici unul din băştinaşi nu se mai ivi la marginea platoului.

— George, rămâi aici jos şi mai trage din când în când în sus. Noi o să urcăm de-a lungul acestei stânci care duce sus şi vom încerca să-i surprindem pe „amicii" noştri, comandă căpitanul.

— Ei, tată, nu poate s-o facă nimeni altcineva! Aş vrea să fiu şi eu sus, când cei doi Brides vor fi eliberaţi.

— Te rog, George, nu admit nici o favoare! Fiecare rămâne la postul său. Am hotărât ca tu să preiei această sarcină.

Lui George nu-i prea convenea, evident, punerea asta la punct dar se conformă. Camarazii îşi urmară căpitanul care urca prin crăpătura în stâncă, care ducea în sus. George trăgea din când în când în sus. Plictisit şi resemnat se uita după camarazii săi care urcau pe stâncă.

De abia dispăruse ultimul din raza priviri sale, când în mod cu totul întâmplător se-ntoarse. Privirea sa încremeni…

Zece, douăzeci de sălbateci se repezeau acum spre el, în tăcere, învârtindu-şi măciucile în mână. El sări în crăpătura stâncii, ridică pistolul în sus, strigând, mai bine zis urlând:

— Alarmă, alarmă!

Prima împuşcătură îl luă pe primul vânător de capete chiar de pe picioare. Acesta mai făcu un salt înainte şi rămase pe jos la trei paşi depărtare de George. Ceilalţi scoaseră un urlet care-ţi făcea părul măciucă în cap. Feţele speriate ale camarazilor deveniră vizibile de deasupra stâncii. George îşi regăsise între timp calmul. Cu deosebită grijă ţinti jos spre picioarele canacilor. Cu fiecare glonte, câte unul cădea pe jos. Patru oameni îşi căutară scăparea din nou în junglă. Numai primul atacant plătise mai scump surpriza pe care i-o făcuseră lui George.

Acesta părea să fie lovit mortal.

Camarazii de sus îi asigură tânărului o bună acoperire cu focuri bine ţintite, dar canacii dispăruseră de mult în junglă, cu excepta răniţilor, fireşte. De sus veneau doi dintre camarazii săi pentru a-i da ajutor.

Între timp, căpitanul Farrow atinse platforma cu oameni săi, acolo unde patru băştinaşi stăteau pe burtă, privindu-i cu ochii înspăimântaţi. Înainte de aş fi dat seama ce se întâmplă cu ei, căpitanul se repezi asupra lor şi cât ai bate din palme, aceştia fură înconjuraţi.

Bati se repezi la ei şi le smulse armele din mâini. La un cuvânt dur al acestuia pe care nici doctorul Bertram nu-l putu înţelege, aceştia se ridicară imediat în picioare. Temători se apropiară unul de altul, în timp ce privirile lor lunecau cercetătoare de la unu la altul.

Bati devenise stăpân pe situaţie, mândru ca un păun, se plimba de colo până colo, printre camarazi.

— Bati, întreabă-i unde este Tulagi! îi spuse căpitanul. Bati dădu din cap zelos şi se-ndreaptă spre canaci. Se iscă o discuţie vioaie între băştinaş, iar numele lui Tulagi se auzi mai des pronunţat.

Apoi Bati se-ntoarse în jur pentru a-i lămuri pe camarazi unde se află Tulagi.

— Tulagi este cu războinici şi oameni albi fugit. Lui aparţine oameni albi. Războinici veghează pe drum, vrea face morţi pe fiecare om alb. Tulagi plecat de-aici, vrea luat oameni albi cu ei.

— Atunci trebuie să-i ajungem repede din urmă. Petre şi Kard, legaţi-i pe indivizi! Cei doi uriaşi marinari se-ndreptară spre băştinaşii care-i priviră cu ochi holbaţi de groază şi-a căror feţe se făcuseră deja cenuşii de frică. Cei doi îl luară pe primul care ţipă speriat. Ceilalţi vrură s-o ia la fugă dar fură prinşi de matrozi şi aruncaţi la pământ. Fură legaţi cu toţii şi de frică le clănţăneau dinţi.

— Bati, trebuie să luăm cu noi pe unul din războinici sau crezi că te descurci tu să-l găseşti pe Diavol Diavol-om?

— Bati găseşte, nu luat războinic, el anunţă Tulagi!

— Bine, să-i dăm drumul atunci!

Regiunea străbătută deveni din ce în ce mai inospitalieră. Cărarea ducea printre blocuri mari de calcar care suprasaturau ţinutul. De-a dreapta şi de-a stânga drumului se ridicau pari ascuţiţi. Faţa lui Bati tremura acum.

— Bati are teama de spirite – şopti canacul.

— Haide, Bati, noi facem farmece mai mari. Spiritele vor fugi! Tu caută numai pe Tulagi, îl linişti căpitanul şi chipul acestuia se însenină vizibil.

O luară din nou cu hotărâre înainte, dar tot se mai uita neîncrezător în dreapta şi în stânga. Poteca ducea în sus spre o stâncă mare şi preeminentă, când, la aproximativ 50 de metri în faţa lor, un băştinaş le sări în drum, după care dispăru spre

dreapta într-o zonă plină de grohotiş, presărată cu blocuri masive de granit.

— Tulagi, strigă Petre care mergea imediat în urma căpitanului şi care acum făcea adevărate salturi de uriaş pentru a-l ajunge pe şaman.

— Trei oameni să-l însoţească pe Petre, restul să mă urmeze pe mine şi pe Bati, ordonă căpitanul. Noi vom căuta în direcţia de unde a apărut şamanul.

Se aflau acum în faţa unei văi înguste. Bati se uită după urme un timp, după care o luă cu paşi hotărât spre o stâncă solidară.

În faţa acesteia se deschidea o peşteră. Canacul îşi ridică braţele în sus când dădu de ea şi făcu câţiva paşi îndărăt.

— Tabu, strigă el, Tabu!

Stâlpi încărcaţi cu totemuri erau aşezaţi înaintea intrării şi aceştia erau împodobiţi cu tot felul de obiecte. Păreau să aibă o vechime considerabilă şi erau meniţi a le interzice băştinaşilor accesul în peşteră. În mod sigur, această peşteră servea ca loc de celebrare a cultului de acolo, de secole, adresat zeităţilor tribului. Cu pistolul pregătit căpitanul Farrow păşi în obscuritatea văgăuni.

Razele de lumină lunecară peste sculpturi primitive, scânduri şi buturugi cioplite, măşti şi podele pentru dans. Peştera continua pare-se în adâncul muntelui. Nu se auzea de nicăieri vreun zgomot.

— Cei doi Brides trebuiau să fie prin preajmă, fu de părere căpitanul care se adresase acum doctorului. Acest Tulagi vrea neapărat să-i ucidă. Este groaznic numai că s-a ajuns aici. Şamanul va fi foarte surprins că ne vom arăta aici. Atenţie, doctore…!

Cu-n vâjâit zbură o ghiulea pe lângă amândoi, care săriseră imediat înapoi. Paşi repezi răsunară prin fundul peşterii, părând că se îndepărtează acum. Căpitanul Farrow putu s-ajungă tocmai cu fascicolul lămpii sale un băştinaş care dispăru apoi complet în întuneric. Căpitanul şi doctorul se luară după fugar, când un strigăt îi făcu să-ncremenească.

— Hello! se auzise o voce încordata de undeva din întuneric, aproape de ei.

— Hello! se auzi din nou.

— Vino aici căpitane, aici! Doctorul Bertram dădu la o parte o rogojina care acoperea un perete de stâncă, cu-n gest energic dădu rogojina de o parte şi-acum stăteau în faţa unei deschizături mari în stâncă.

— Aici suntem domnilor! Hubert şi Flory Brides! Din întuneric se auzi un sughiţ. Căpitanul Farrow lumină încăperea care fusese făcută de mâna omenească. Raza de lumină ne înfăţişă un tablou cutremurător.

Doi oameni zăceau la pământ legaţi fedeleş. Murdari şi jerpeliţi se uitau amândoi uluiţi în snopul de lumină.

Imediat doctorul Bertram se repezi înainte şi înghenunchie lângă cei legaţi. Din câteva tăieturi îi eliberă. Zadarnic încearcă cei doi albi să se pună pe picioare. Erau prea slabi pentru a o face.

Doamna Brides leşină. Şocul eliberări fusese prea mare pentru ea. Căpitanul Farrow ceru oamenilor săi să-ncropească din tot ce le stă la îndemână două tărgi, cu care au putut apoi să fie transportaţi afară. Toţi i-au putut vedea cum stăteau întinşi şi apatici cu ochii închişi, deşi doctorul se trudea cel mai mult să le insufle multă viaţă.

Marinari îi transportară prin defileul îngust, pe cărare, unde pe aşteptară pe Petre şi pe ceilalţi camarazi care porniseră în urmărirea şamanului.

*

* *

Petre o luă în salturi disperate, în terenul plin de grohotiş.

Nici o sută de paşi înaintea lui, şamanul o luase spre pădurea care se-ntindea până la marginea câmpului stâncos. Timonierul îţi smulse pistolul de la brâu şi trase de câteva ori după fugar, dar nu-l nimeri. Tulagi izbutise să dispară deja în dosul unor blocuri de stâncă. Când Petre se apropie văzu că se află în faţa unui povârniş pe care apucase să coboare şamanul în drumul său către junglă.

Cum apucase acesta să coboare atât de repede, era pentru Petre o enigmă. Ridică din nou pistolul cu intenţia de-a-l răni pe Tulagi, înainte de-a fi înghiţit de peisajul verde al pădurii virgine. Nu mai apucă s-o facă. Tulagi mai avea doar câtva paşi până s-ajungă la adăpostul copacilor, când o suliţă vâjâi prin aer şi şamanul se prăbuşi străpuns. Un strigăt înăbuşit amestecat cu-n horcăit înfricoşător se auzi în timp ce câteva făpturi negre se repeziseră şi-l traseră în tufişuri. Doar crengile care se mişcau mai trădau locul pe unde intraseră.

Petre mai trase câteva gloanţe, apoi renunţând se-ndreaptă spre camarazii săi care-i alergau într-ajutor. Petre îi raportă căpitanului său despre sfârşitul lui Tulagi. Tărgile cu cei salvaţi fură ridicate după ce li se administră de către doctor nişte calmante pentru a-i face să doarmă cel puţin pe durata transportului. Plin de bucurie faţă de reuşita acţiunii de salvare, George le ieşi în întâmpinare. Vânători de capete nu se mai iviră.

Marinari transportară cadavrele celor ucişi în apropierea pădurii pentru a fi găsiţi mai uşor de către membrii triburilor cărora la aparţineau. Acum o luară pe drumul de întoarcere, cu Bati în frunte, se-nţelege. Bătăile de tobă nu conteniseră. Bati zâmbi viclean când le traduse noutăţile marinarilor în marş.

Canacii erau bucuroşi să scape de ospeţia oamenilor albi. După câteva ore ajunseră la coastă. Surprinşi văzură în apropierea Dox-ului lor ancorat un distrugător. Un comando format din marinarii

vasului de război era deja la mal. După un salut călduros schimbat între căpitanul Farrow şi comandantul vasului britanic, cei doi Brides fură încredinţaţi acestuia din urmă, după care cei salvaţi îşi luară un înduioşător rămas bun. Cei doi îşi putură exprima recunoştinţa cu vocea scăzută încă din cauza slăbiciunii, dar asta nu mai avea nici o însemnătate. Lucrul cel mai greu se făcuse, englezii erau în siguranţă.

— Ei, acu o să mergem să mâncăm ceva straşnic pe Dox. Şi apoi nu cred că ne-ar strica şi-un somn pe cinste, ce părere aveţi, băieţi?

— Întocmai, domnule căpitan, se auzi răspunsul.

George merse spre Bati, se pipăi în buzunar şi-şi scoase bricheta. O aprinse şi scânteile alimentară flacăra.

— Uite, Bati! Şi i-o îndesă în mână. Cu aste ai să ajungi un mare şaman.

Bati nu putu să spună nimic de bucurie.

Pe când tânărul se-ntorcea pentru a se alătura tovarăşilor săi în barcă, Bati, rămas la mal, tot aprindea şi stingea bricheta, cuprins de uimire. Marinarii începură să vâslească. Bati îi mai privi odată şi le tăcu semn… apoi dispăru cu-n salt în desiş.

Camarazii crezură c-au scăpat de insula grozavă a vânătorilor de capete, dar s-au convins curând că s-au înşelat, Malaita îi mai ţinea încă-n vraja ei.

Sfârşitul volumului: **ÎN GHEARELE VÂNĂTORILOR DE CAPETE.**

În numărul următor:

KUMA DIN ASHANTI.

COMPARTIMENTAREA UNUI SUBMARIN:

1. Chioşcul (turnul), cu: a. periscopul, b. postul de comandă, c. puntea de comandă
2. Tun de bord
3. Antena radio
4,5. Torpile prova
6. Cazarmă echipaj
7. Postul central

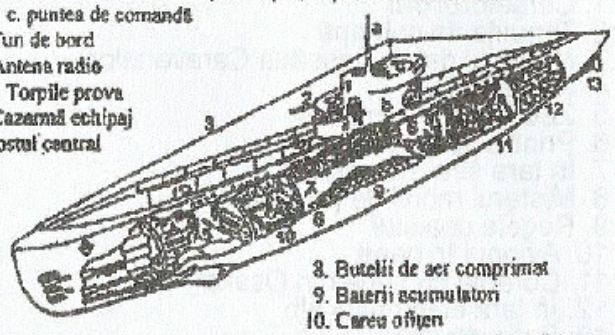

8. Butelii de aer comprimat
9. Baterii acumulatori
10. Careu ofiţeri
11. Compartiment motoare Diesel
12. Motoare electrice
13. Elici

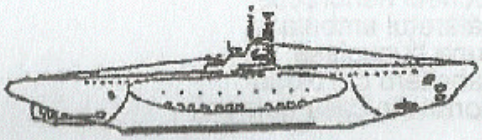

Submarin german tip VII c. 548 (al doilea razboi mondial)

Submarin german U 135 (primul razboi mondial)

In Numărul următor:

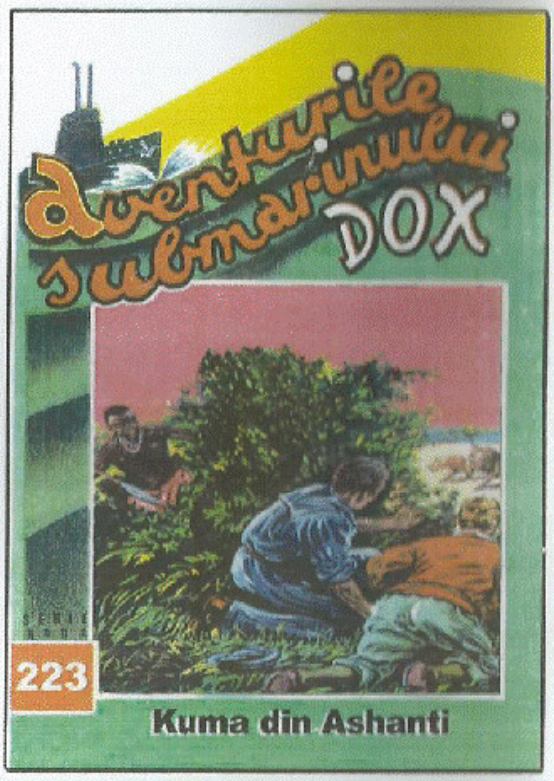

aventura continuă...

editura MARIST
Str. Mihail Sadoveanu, nr. 13, Baia Mare, cod. 430136; www.marist.ro